Princess

1

酒馆百里

โรงเตี๊ยมร้อยลี้

COPY

รักในเดือนสิบ

หนึ่ง
เปิดโรงเตี๊ยม

“ห่างจากเมืองหลวงไปหนึ่งร้อยลี้ ทิศทางไม่ทราบแน่ชัด มีโรงเตี๊ยม ตั้งอยู่ บางครั้งมี บางครั้งไม่มี ไม่ชัดแจ้ง โรงเตี๊ยมมีชื่อว่า ‘โรงเตี๊ยมร้อยลี้’ เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นสาวงามเพียงครึ่ง... ทั้งงดงามทั้งน่าขนลุก ใบหน้าซีกซ้ายงดงามดั่งเทพธิดา ใบหน้าซีกขวามีปานแดงขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือบุรุษ อาหารอร่อย ห้องพักสะอาด สุราสเลิศ ราคาย่อมเยา ขอเชิญทุกท่านให้มาเยือน”

จากปากคำของนักเดินทาง ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ‘โรงเตี๊ยมร้อยลี้’ มีอาหารอร่อย ห้องพักสะอาดสมคำเล่าลือ แต่ก็ตามมาด้วยข้อติติงเล็กๆ น้อยๆ เช่น มีชายขี้เมาอยู่ในโรงเตี๊ยมตลอดเวลา มีชายรูปร่างสูงใหญ่หนวดเครารุงรังอย่างกับโจรป่า มีเสี่ยวเอ้อร์เป็นเด็กตัวเล็กอายุเพียงหกขวบเท่านั้น และที่ขาดไม่ได้คือเถ้าแก่เนี้ยที่มีปานแดงขนาดใหญ่เท่าฝ่ามืออยู่บนใบหน้า ถ้าหันด้านซ้ายแล้วหาอะไรมาปิดบังด้านขวาไว้ก็ดูงดงามอยู่หรอก แต่เจ้าตัวกลับทำเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองอัปลักษณ์ เปิดหน้าให้คนดูไปทั่ว

ยิ่งดูก็ยิ่งเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างมากขึ้นไปอีก อาหารอร่อยก็อร่อยอยู่หรอก ห้องพักสะอาดก็สะอาดอยู่หรอก สุราสเลิศก็สมคำกล่าวอ้าง เพียงแต่ถ้าต้องตกใจทุกครั้งที่เรียกเก็บเงินก็น่าหนักใจอยู่ แถมเวลาที่สั่งอาหาร

ก็ไม่กล้าสั่งเยอะเพราะกลัวเสี่ยวเอ้อร์ตัวน้อย ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเถ้าแก่เนี้ยจะยกอาหารมาไม่ไหวอีก น่าหนักใจ... น่าหนักใจจริงๆ

"อิงเถา ปีกไก่ทอดหนึ่งจาน น้ำแกงปลาทับทิม ผัดผักแปดเซียน แล้วก็ข้าวหนึ่งถ้วย" หญิงสาววัยยี่สิบแปดสั่งรายการอาหารยาวเหยียดกับเด็กชายที่ดูอย่างไรก็เด็กเกินกว่าจะให้มาทำงานในโรงเตี๊ยม

"ขอรับท่านแม่" อิงเถายิ้มรับอย่างน่าเอ็นดูชนิดที่ว่าไม่ว่าใครๆ ก็ต้องหลงรัก

"ลูกชายของเถ้าแก่เนี้ยน่ารักจริงๆ" หนึ่งในลูกค้าชายที่ตอนแรกหมายจะเกี้ยวพาเจ้าของโรงเตี๊ยมทักขึ้น ในตอนแรกเขาเห็นใบหน้าซีกซ้ายของนางดูงดงามก็หมายมั่นปั้นมืออยากจะลองเป็นเถ้าแก่โรงเตี๊ยมสักครั้ง แต่พอได้เห็นดวงหน้าเต็มตา โฉมตรูกลับมีใบหน้าซีกขวาอัปลักษณ์เสียได้ ยิ่งมารู้ว่านางมีลูกแล้วก็ยิ่งหมดอารมณ์ สุดท้ายเขาก็ขอเป็นเพียงลูกค้าขาประจำแทนแล้วกัน

"เขาไม่ใช่ลูกชายข้า เป็นแค่เสี่ยวเอ้อร์เท่านั้น" เถ้าแก่เนี้ยของโรงเตี๊ยมร้อยลี้มีชื่อว่าอิงเหยาลี่ นางปฏิเสธความเกี่ยวข้องกับเด็กชายในทันทีที่ถูกกล่าวถึง "กรุณารออาหารสักครู่" แม้คำพูดจะฟังดูหวานหูแต่ก็แฝงความห่างเหินอย่างบอกไม่ถูก

"ลี่เอ่อร์คนงาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย" ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาซึ่งรอบกายรายล้อมไปด้วยสาวงามอีกสามคนเอ่ยขึ้น เขาชูนิ้วบ่งบอกจำนวนไหสุราที่ต้องการ

เถ้าแก่เนี้ยเหยาลี่หันมาสบตากับคนสั่งครู่หนึ่งก่อนหันหน้ากลับไปทำอย่างอื่นต่อ

"คิกๆ พี่เหยาลี่ อย่าแกล้งทำเป็นเมินคุณชายนักเลย คุณชายไม่ได้คิดล้อเลียนท่านเสียหน่อย" หนึ่งในสามสาวงามกล่าวขึ้นก่อนอีกสองคนจะร่วมหัวเราะคิกคักตาม เหยาลี่คลี่ยิ้มเล็กน้อย ที่ยิ่งทำให้ใบหน้าของนางทั้งดูงดงามและอัปลักษณ์ขึ้น

"เถ้าแก่เนี้ย ข้าขอขาหมูทอดกับหมั่นโถวเพิ่ม เอาสุรามาไหหนึ่งด้วย" ชาย

ร่างสูงใหญ่หนวดเคราครึ้มรังสั่งอาหารแทรกขึ้นในระหว่างที่เหยาลี่กำลังคิดจะกล่าวอะไรบางอย่าง และเมื่อมีลูกค้าสั่งอาหารแล้วนางจึงรีบหันไปบริการทันที

"กรุณารออาหารสักครู่" น้ำเสียงหวานหูแต่ครั้งนี้ไม่มีความห่างเหินแฝงอยู่ บ่งบอกได้ว่าชายเคราครึ้มผู้นี้มีค่าแค่ไหนในใจของนาง

"ท่านแม่ ปีกไก่ทอด น้ำแกงปลาทับทิม ผัดผักแปดเซียน แล้วก็ข้าวหนึ่งถ้วยเสร็จแล้ว" เสี่ยวเอ้อร์ตัวน้อยยกถาดอาหารที่ดูแล้วทั้งใหญ่ทั้งหนักออกมาจากห้องครัวด้านใน บนถาดไม้มีอาหารวางอยู่สามอย่างและข้าวอีกหนึ่งถ้วย

"ขาหมูทอด หมั่นโถว แล้วก็สุราหนึ่งไห" ยังไม่ทันที่เขาจะได้ยกไปวางบนโต๊ะของลูกค้าที่สั่งอาหาร เหยาลี่ก็สั่งรายการอาหารที่เพิ่งรับมาให้เขาต่อโดยไม่สนใจจะช่วยแม้แต่น้อย

"ขอรับท่านแม่" อิงเถารับคำในขณะที่ถือประคองถาดอาหารไปส่งที่โต๊ะของลูกค้า "กินให้อร่อยนะขอรับ" เขาก้มศีรษะให้ลูกค้าที่โต๊ะ ในใจของผู้รับบริการรู้สึกสงสารเด็กน้อยยิ่งนัก อายุเพียงเท่านี้ก็ต้องมาทำงานเป็นเสี่ยวเอ้อร์เสียแล้ว แถมเถ้าแก่เนี้ยยังดูไม่เห็นใจสักนิด

"อิงเถา เจ้าเอาสุรามาให้ข้าด้วยสิ" คุณชายขี้เมาเรียกหาสุราอีกครั้ง

"ได้ขอรับคุณชายอี้หยาง" อิงเถาตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขารีบวิ่งเข้าไปหลังโรงเตี๊ยมเพื่อจัดหาขาหมูทอด หมั่นโถว และก็สุราอีกสองไหมาให้ผู้ที่รออยู่

"เจาจื่อ! ตื่น!" เหยาลี่เดินหายไปด้านหลังบันไดสำหรับใช้ขึ้นไปยังชั้นสอง ก่อนดึงหูเด็กหญิงอีกคนออกมา กลุ่มลูกค้าขาจรต่างก็จ้องมองนางอย่างไม่เชื่อสายตา เด็กชายคนเมื่อครู่อายุน่าจะราวๆ หกขวบ ส่วนเด็กหญิงคนนี้น่าจะราวๆ สิบสี่ เหตุใดเถ้าแก่เนี้ยคนนี้ถึงได้จ้างแต่เด็กอายุน้อยที่แม้แต่ดูแลตัวเองยังไม่น่าจะทำได้มาเป็นลูกจ้างเล่า แม้จะนึกเป็นห่วงเด็กทั้งสองอยู่ในใจแต่ก็ไม่มีใครคิดจะสอดปาก อีกอย่าง... เด็กชายก็ดูเหมือนจะยินดีทำงานอยู่แล้ว หากเอ่ยปากไปจะไม่เป็นการทำลายความตั้งใจของเขาหรอกหรือ เรื่อง

ของผู้อื่นอย่ายุ่งด้วยจะดีกว่า

"รู้แล้วๆ แค่ออกไปเรียกลูกค้าก็พอใช่หรือไม่" เด็กหญิงนามว่าเจาจื่อตอบกลับอย่างเสียมิได้ นางกำลังหลับฝันดีอยู่ แต่จู่ๆ ก็มีอีกาบินมาจิกหูอย่างแรงจนนางสะดุ้งตื่น ที่แท้อีกาในฝันตัวที่ว่าก็คือเถ้าแก่เนี้ยนี่เอง

"เจาจื่อ เจ้ามารินสุราให้ข้าดีกว่า" ไม่ว่าใครที่เดินผ่านโต๊ะอี้หยางล้วนแต่ถูกอีกฝ่ายเรียกทั้งนั้น สามครุณีที่นั่งรายล้อมต่างก็ป้อนขนมบ้าง รินสุราบ้าง เอาอกเอาใจคุณชายขี้เมาไม่หยุดมือ ช่างเป็นวิสัยของหนุ่มเจ้าสำราญโดยแท้

สายตาของเหยาลี่และเจาจื่อที่มองไปยังเขาไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

"ท่านแม่ เดี๋ยวข้าออกไปเรียกลูกค้าให้" เด็กหญิงพูดโดยไม่สนใจเขา นางดึงผ้าเช็ดมือที่คาดเอวมาพาดไว้ที่คอก่อนเดินออกไปด้วยท่าทางขึงขัง "โรงเตี๊ยมร้อยลี้ อาหารอร่อย ห้องพักสะอาด สุรารสเลิศ ราคาย่อมเยา เชิญทุกท่าน" เมื่อไปถึงหน้าโรงเตี๊ยมนางก็ออกปากเรียกลูกค้าตามหน้าที่ "พี่ชายท่านนั้นไม่แวะเข้ามาก่อนหรือ พี่สาวคนสวยเข้ามานั่งพักดื่มชาสักนิด ขนมหวานหน้าตาสวยงามเราก็รับทำตามสั่งนะ ท่านลุงท่านป้ามาแวะพักเหนื่อยสักคืนก่อนดีหรือไม่ ถามราคาดูห้องก่อนก็ยังได้"

ใช้เวลาไม่นานนัก โรงเตี๊ยมขนาดสองห้องก็เต็มไปด้วยคนที่เข้ามา ตามคำเชิญชวนของเจาจื่อ อีกทั้งห้องพักก็ถูกจองไปมากกว่าครึ่ง นางทำหน้าที่ได้ดีสมกับที่เป็นเด็กเรียกลูกค้าประจำโรงเตี๊ยม

"ท่านแม่ ข้าทำงานเสร็จแล้ว ไปพักได้หรือยัง" เมื่อเด็กหญิงเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็รีบถามเหยาลี่ทันที เถ้าแก่เนี้ยปรายตามองไปรอบๆ แล้วก็นึกพอใจยิ่งนัก

"เรียกลูกค้าเสร็จแล้วก็ไปทำงานที่ชั้นสองต่อสิ ยังมีห้องพักที่ไม่ได้เก็บกวาดอีกไม่ใช่หรือ" เหยาลี่มีหรือจะปล่อยให้ลูกจ้างในโรงเตี๊ยมพักอยู่เฉยๆ

"โธ่ เรื่องนั้นให้อิงเถาทำก็ได้นี่" เจาจื่อโอดครวญ คำพูดของนางทำเอา

ลูกค้าในโรงเตี๊ยมถึงกับตะลึงไปตามๆ กัน ไม่ใช่แค่แม่ใจโหด ยังมีพี่สาวใจร้ายอีกคนหรือนี่ เด็กคนนั้นดูอย่างไรก็อายุเพียงแค่หกขวบเองนะ

"ลูกค้าเต็มโรงเตี๊ยมแบบนี้ เขาจะว่างไปทำตอนไหน" เหยาลี่กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ส่งสายตาบอกให้เด็กหญิงเลิกเถียงแล้วไปทำงานตามที่นางสั่ง

เมื่อดูแล้วว่าอย่างไรก็หนีไม่พ้น เจาจื่อได้แต่ทำใจเดินไปหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดออกมาจากใต้บันได ก่อนเดินอาดๆ ขึ้นชั้นสอง

"เถ้าแก่เนี้ย คิดเงินด้วย" ชายหนวดครึ้มกวักมือเรียกเหยาลี่

"น้ำแกงหัวไช้เท้าสิบอีแปะ ไก่อบหม้อดินห้าสิบอีแปะ นกย่างสิบห้าอีแปะ หมูสามชั้นทอดสองพวงยี่สิบอีแปะ ขาหมูทอดห้าสิบอีแปะ หมั่นโถวห้าอีแปะ สุราสองไหร้อยหกสิบอีแปะ ทั้งหมดสามตำลึงยี่สิบสองอีแปะ" เหยาลี่ไล่รายการอาหารที่อีกฝ่ายสั่งพร้อมราคาในแต่ละอย่างเพื่อแสดงถึงความโปร่งใส เมื่อลูกค้าโต๊ะข้างเคียงได้ยินก็คิดไปต่างๆ นานา กินเข้าไปได้อย่างไรเยอะขนาดนี้ หรือไม่ก็ราคาย่อมเยาจริงๆ หรือไม่ก็น่าจะลองสั่งนกย่างมาลองดูสักหน่อย

เสียงก้อนเงินสามก้อนและเหรียญทองแดงอีกยี่สิบสองเหรียญที่ถูกวางลงบนโต๊ะกระทบกันดังกรุ๋งกริ๋ง เหยาลี่ยิ้มกว้างในระหว่างที่รอเงินจากอีกฝ่าย พ่อเครางครึ้มคนนี้เป็นลูกค้าขาประจำที่นางชอบมากที่สุด "อิงเถา ไปเอาหมั่นโถวมาให้พี่ชายท่านนี้หน่อย"

อิงเถารีบวิ่งเข้าไปหยิบหมั่นโถวที่เตรียมพร้อมเอาไว้อยู่แล้วออกมาด้วยความรวดเร็ว

"เถ้าแก่เนี้ยไม่ต้องลำบาก" ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กล่าวด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

"ไม่เป็นไร เอาไว้กินคู่กับหมูสามชั้นทอดที่ท่านซื้อกลับ" เหยาลี่ยิ้มแย้มตอบ ก่อนยัดหมั่นโถวใส่มืออีกฝ่ายทันทีโดยไม่ให้โอกาสปฏิเสธ มือหนึ่งเขากุมไหสุรา อีกมือถือห่อหมั่นโถวและหมูสามชั้นทอดอีกสองพวง เหยาลี่ยืนรอ

ส่งพ่อเคราครึ้มด้วยรอยยิ้มกว้างจนตาหยี “โอกาสหน้าพบกันใหม่” พออีกฝ่ายลับสายตา ใบหน้านางก็กลับมาอมยิ้มเล็กน้อยเช่นเดิม เหยาลี่หยิบถาดไม้ขนาดเท่าฝ่ามือที่เจาะรูห้อยไว้ที่เอวมาทาบไว้ที่ขอบโต๊ะ ก่อนกวาดเอาก้อนเงินและเหรียญอีแปะลงไปในถาด เดินถือไปที่หลังโต๊ะเก็บเงิน ก่อนปาดเหรียญอีแปะไปด้านหนึ่งและก้อนเงินไปอีกด้านหนึ่งของลิ้นชักไม้ก็เป็นอันเสร็จ

นางมองออกไปยังแสงสีส้มที่สาดส่องอยู่นอกโรงเตี๊ยม นี่ก็ใกล้เวลาค่ำแล้ว อีกไม่นานลูกค้าที่มานั่งกินอาหารก็คงจะเริ่มซาลง พอคนออกจากโรงเตี๊ยมไปหมด นางก็จะปิดส่วนที่เป็นพื้นที่นั่งกินอาหารชั้นล่าง แล้วไปเปิดส่วนที่เป็นระเบียงนั่งเล่นที่ชั้นสองแทน

เมื่อฟ้ามืด คนในโรงเตี๊ยมก็ออกไปจนเกือบหมด เหลือเพียงโต๊ะเดียว เท่านั้นที่ยังคงนั่งดื่มสุราอย่างไม่ทุกข์ร้อน

“คุณชาย พวกเราไปก่อนนะ” หนึ่งในสามสาวงามที่นั่งรายล้อมคุณชายขี้เมาพูดด้วยน้ำเสียงอาลัยอาวรณ์ สาวงามอีกสองคนต่างก็ทำหน้าเศร้าราวกับว่าจะต้องจากกันไปชั่วชีวิต

“อือ” หลงอี้หยางตอบรับอย่างขอไปทีก่อนยกจอกสุราขึ้นจดปากแล้วดื่มรวดเดียวหมด “ลี่เอ่อร์คนงาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย” เขาหันหน้ามาจ้องตานางที่นั่งอ่านหนังสืออยู่หลังโต๊ะเก็บเงิน

“ข้าจะยกไปให้ข้างบน” เหยาลี่ปิดหนังสือแล้ววางลงที่ชั้นวางด้านข้าง นางลุกขึ้นยืนและเดินไปด้านหลังโรงเตี๊ยม แต่แล้วสายตาก็ไปสะดุดกับถุงกระสอบที่วางอยู่ใต้บันได “เจาจื่อ!” เมื่อเหยาลี่เปิดกระสอบดูก็เห็นเด็กหญิงที่กำลังหลับสนิท นางบิดหูอีกฝ่ายเต็มแรง

“รู้แล้วๆ ข้าจะรีบไปเก็บโต๊ะเดี๋ยวนี้แหละ” เด็กหญิงร้องโอดครวญเสียงดัง พอเป็นอิสระนางก็รีบวิ่งไปยกเก้าอี้ขึ้นวางคว่ำบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว ประตูโรงเตี๊ยมที่เปิดออกกว้างก็ถูกดึงปิดทั้งสองบาน

“หึๆ ฮ่าๆๆ” อี้หยางซึ่งยืนดูเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ที่กลางบันไดหัวเราะ

อย่างอดมิได้

"คุณชายอี้หยาง ท่านรีบขึ้นไปจับจองที่ก่อนจะไม่มีที่นั่งเถอะ" เจาจื่อถลึงตาใส่

"ไม่มีที่นั่งเพราะเจ้ายกเก้าอี้เก็บหมดน่ะหรือ" เขาล้อเลียนนางกลับ

"ท่านแม่ ข้าเก็บเสร็จแล้ว" เด็กหญิงไม่สนใจอี้หยาง อี้หยางก็ไม่สนใจเด็กหญิง เขาเดินฮัมเพลงขึ้นบันไดไปอย่างอารมณ์ดี

"ยกสุราไปให้เขาด้วย" เหยาลี่สั่งเด็กหญิงต่อ

"โธ่เอ๊ย! คุณชายท่านนั้นดื่มสุราเท่าไหร่ก็ไม่เมา เสียของเปล่าๆ" แม้เจาจื่อจะบ่นไม่หยุด แต่นางก็เร่งฝีเท้าเดินไปทางด้านหลังของโรงเตี๊ยมก่อนเดินยกไหสุราออกมาอีกสองไห

"ข้าจะไปกล่อมอิงเถานอน" เหยาลี่พูดกับนางเบาๆ

"รู้แล้วๆ" เจาจื่อเดินผ่านนางก่อนยกไหสุราขึ้นไปด้านบน "เดี๋ยวข้าไปบอกคุณชายขี้เมาให้"

เหยาลี่ถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนเดินหายไปทางหลังโรงเตี๊ยม ในที่สุดงานวันนี้ก็หมดลงเสียที

เมื่อเหยาลี่มาถึงห้องของอิงเถา ก็พบว่าเขานอนรอนางอยู่บนเตียงแล้ว

"ท่านแม่..." เขาเรียกนางด้วยน้ำเสียงออดอ้อนออเซาะ

"หลับเสียอิงเถา ที่นี่ย่อมปลอดภัยสำหรับเจ้า" เหยาลี่เอนตัวนอนลงข้างๆ เขา ใช้มือลูบศีรษะเด็กชายอย่างแผ่วเบา เขานอนหลับตาพริ้ม วันนี้อากาศดีอีกทั้งเขาทำงานมาทั้งวันจึงรู้สึกเหนื่อยไม่น้อย ใช้เวลาไม่นานเขาก็หลับไปอย่างไม่รู้ตัว เหยาลี่เห็นเด็กชายนอนหลับสนิทนางก็ค่อยๆ ยันตัวเองขึ้นจากที่นอน นางปลดม่านข้างเตียง ดับไฟในห้องก่อนเดินออกนอกห้องไปโดยไม่ลืมที่จะปิดประตูอย่างเงียบเชียบ คืนที่เขาสามารถนอนหลับได้สนิทอย่างนี้มีไม่บ่อยครั้ง นางจะไม่ให้อะไรมารบกวนเขาอย่างเด็ดขาด

เหยาลี่เดินกลับมาทางด้านหน้าก่อนจะเห็นถุงกระสอบใบเดิมกลับมา

วางอยู่ตรงจุดเดิม ที่สำคัญคือ... ท่ามกลางความเงียบเช่นนี้นางยังได้ยินเสียงกรนเบาๆ ออกมาอีกด้วย เหยาลี่สายหน้าด้วยความขบขันก่อนเดินขึ้นบันไดไปด้านบน

ด้านบนของโรงเตี๊ยมมีชุดโต๊ะตั่งติดระเบียงอยู่ไม่กี่ตัว ตั่งไม้ตัวยาวเหมาะสำหรับนั่งเอนหลังจิบสุราชมจันทร์ ส่วนโต๊ะนั้นมีขนาดเตี้ยความยาวพอๆ กับตั่งไม้ ทำให้ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง สุดระเบียงด้านหนึ่งเป็นที่นั่งมุมดีที่สุดซึ่งตอนนี้ถูกจับจองโดยอี้หยาง เขาเอนตัวพิงพนักตั่ง เท้าแขนกับระเบียงไม้อย่างสบายอารมณ์ สายตามองออกไปด้านนอกโรงเตี๊ยม

เหยาลี่เดินผ่านโต๊ะตัวอื่นที่ถูกจับจองโดยแขกที่มาพักในโรงเตี๊ยมก่อนที่จะไปนั่งบนตั่งไม้ยาวอีกตัวที่ตั้งวางอย่างโดดเดี่ยวตรงสุดระเบียงอีกฝั่ง ที่นั่งตรงนั้นเป็นจุดที่แย่ที่สุดในการนั่งชมบรรยากาศ เป็นมุมอับสายตาที่มีแผ่นกระดานปิดแทนที่จะเป็นระแนงไม้เหมือนจุดอื่น ไม่เคยมีแขกคนใดมานั่งที่จุดนี้ เมื่อเหยาลี่เดินไปนั่งเอนตัว นางก็หยิบเอาหนังสือที่วางอยู่บนชั้นไม้แถวนั้นขึ้นมาอ่านต่อโดยไม่คิดสนใจสิ่งอื่นอีกเลย

ครืดๆ

ประตูไม้ถูกเลื่อนเปิดออกไปด้านข้าง หญิงสาวที่มีใบหน้าซีกซ้ายงดงามซีกขวาอัปลักษณ์เดินออกมารับลมยามเช้า

“อือ... ตอนเย็นท่าทางฝนจะตกนะ” อิงเหยาลี่โฉมสะคราญเพียงครึ่งเท้าแก่เนี้ยเจ้าของโรงเตี๊ยมร้อยลี้สูดหายใจเอาอากาศยามเช้าที่มีความชื้นนิดๆ เข้าปอด

“อือ... เป็นวันที่เหมาะแก่การดื่มสุราจริงๆ” หลงอี้หยางชายหนุ่มเจ้าสำราญยืนบิดขี้เกียจอยู่ข้างๆ เขาอ้าปากหาวหวอดใหญ่ก่อนเดินกลับเข้าไปนั่งที่โต๊ะตัวเดียวกับเมื่อวาน เขาเลือกนั่งตรงโต๊ะที่อยู่ใกล้ทางเข้าครัวมากที่สุด เพราะเมื่อสั่งสุราแล้วจะได้ไม่รอนานเกินจนขาดช่วง “อิงเถา สุราหนึ่งไห” เมื่อนั่งแล้วเขาก็เริ่มต้นมื้อเช้าด้วยสุรารสเลิศประจำโรงเตี๊ยมทันที

"ได้ขอรับคุณชายอี้หยาง" อิงเถารับคำด้วยความแช่มชื่น เขารีบวิ่งไปที่ห้องด้านหลังก่อนจะอุ้มสุราไหหนึ่งออกมาด้วย เมื่อเขาวางไหสุราบนโต๊ะ ก็ล้วงเอาชามขนาดเท่าฝ่ามือสตรีออกมาอีกใบจากกระเป๋าเสื้อด้านหน้าที่ถูกเย็บขึ้นมาเพื่อให้สามารถใส่ของได้มากขึ้นโดยเฉพาะ

"เจ้านี่มันน่ารักจริงจริ๊ง" หลงอี้หยางดึงแก้มทั้งสองของเด็กชายเล่น

"อย่าหยิกหยอยับ ยุนยายยี้หยาง" อิงเถาพยายามยั้งมืออีกฝ่าย ถึงเขาจะชอบงานบริการแต่ก็ไม่ชอบคนเมาเลยจริงๆ คุณชายอี้หยางที่วันๆ เอาแต่ดื่มสุรา เช้าก็เมามาย สายก็มึนเมา เที่ยงก็ยังไม่สร่าง เย็นก็เอาแต่ดื่ม ดึกๆ ดื่นๆ ก็ยังคงร่ำสุรา พี่เจาจื่อยังเคยเล่าให้เขาฟังว่าในห้องของคุณชายผู้นี้มีไหสุราให้ยกออกมาเก็บได้แทบจะทุกวัน เขาแทบไม่เคยเห็นคนผู้นี้ควบคุมสติให้ดูสมกับหน้าตาได้เลยสักครั้ง

"อิงเถา รับลูกค้า" เหยาลี่เรียกเด็กชายให้กลับมาประจำตำแหน่งเมื่อลูกค้าคนแรกมาถึง เป็นพ่อเคราครึ้มคนเดียวกับเมื่อวานนั่นเอง

"พี่ชาย เชิญสั่งอาหารมาได้เลยขอรับ" ใบหน้าเปื้อนยิ้มอีกทั้งสองแก้มยังแดงระเรื่อเพราะเพิ่งจะโดนแกล้งดึงเล่นล้วนแต่ทำให้คนนึกเอ็นดูเขายิ่งนัก

"ขากระต่ายย่าง หมูป่าผัดเผ็ด น้ำแกงกระดูกหมู แล้วก็ข้าวสี่ถ้วย" ชายร่างสูงใหญ่สั่งอาหารตามรายการที่เขียนแปะไว้ตรงผนังพร้อมราคา

"กรุณารออาหารสักครู่นะขอรับ" อิงเถาผงกศีรษะรับรายการอาหารก่อนรีบวิ่งไปที่ห้องด้านหลังเพื่อไปจัดเตรียมอาหารทันที

"เหยาลี่" เสียงอันอ่อนวนของหญิงสาวเรียกความสนใจจากเถ้าแก่เนี้ย

"จือจู" เหยาลี่เรียกชื่อหญิงงามที่กำลังเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมกลับ

"คารวะท่านน้ำเหยาลี่ขอรับ / คารวะท่านน้ำเหยาลี่เจ้าค่ะ" ฝาแฝดชายหญิงที่ตามมากับหญิงสาว คนหนึ่งคำนับอีกคนหนึ่งย่อตัวทำความเคารพเด็กทั้งคู่อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับอิงเถา

"เอาสุรามาขวดหนึ่ง แล้วก็ถั่วทอดสักจานนะ" จือจูหาที่นั่งก่อนสั่งรายการอาหารที่ต้องการ บุตรชายหญิงฝาแฝดของนางต่างก็นั่งลงข้างมารดา

จือจูเป็นหญิงม่ายวัยสามสิบห้า รูปร่างของนางสะโอดสะอง อกเป็นอกเอวเป็นเอว ทั้งยังมีสะโพกที่สมบูรณ์ได้สัดส่วน ในวันที่อากาศชื้นเล็กน้อยเช่นนี้นางก็มักจะมาปรากฏตัวที่โรงเตี๊ยม เป็นการยืนยันได้อีกอย่างหนึ่งว่าวันนี้มีโอกาสสูงที่ฝนจะตกอย่างแน่นอน ส่วนเด็กฝาแฝดคู่นี้ เด็กผู้ชายคือไป่อี่ เด็กผู้หญิงคือหงอี่ ในเวลาที่ผู้เป็นมารดาแวะมาที่โรงเตี๊ยม เด็กทั้งสองก็จะตามติดมาด้วยเสมอ

"ขากระต่ายย่าง หมูป่าผัดเผ็ด น้ำแกงกระดูกหมู และข้าวสี่ถ้วยได้แล้วขอรับ" อิงเถายกถาดขนาดใหญ่ออกมาจากห้องด้านใน เขาตั้งสมาธิในการเดินประคองถาดไปวางบนโต๊ะของพี่ชายหนวดเฟิ้ม "กินให้อร่อยนะขอรับ" เขาฉีกยิ้มจนเห็นฟันเรียงสวย อิงเถามองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นว่ามีลูกค้าอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง

"ท่านป้าจือจู!" เมื่อเขาหันมาเห็นว่าลูกค้าที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เป็นใครก็อุทานออกมาด้วยความยินดี "ท่านป้าจะรับสุราหนึ่งขวดกับถั่วทอดหนึ่งจานเหมือนเดิมใช่หรือไม่ขอรับ" เมื่อจือจูพยักหน้าตอบ เด็กชายก็รีบวิ่งเข้าไปที่หลังโรงเตี๊ยมด้วยความรวดเร็ว ไม่นานถั่วทอดร้อนๆ หนึ่งจานกับขวดสุราและถ้วยใบเล็กสองใบที่เข้าคู่กันก็ถูกยกออกมา

"อิงเถา ไปเล่นกันเถอะ" ไป่อี่เอ่ยปากชักชวนอิงเถา เด็กชายทั้งสองมองใบหน้าเหยาลี่ด้วยแววตาอ้อนวอนที่สามารถตีออกมาเป็นคำพูดได้ว่า 'ขอพวกเขาไปเล่นด้วยกันเถอะนะ...' เห็นแล้วช่างคันในหัวใจยิ่งนัก

"ไปเถอะ เช้านี้คงไม่มีลูกค้าเพิ่มแล้ว" เหยาลี่อมยิ้มก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามกับจือจู เมื่อได้รับอนุญาต เด็กทั้งสามต่างก็พากันวิ่งออกไปเล่นด้านข้างโรงเตี๊ยมส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ด้านข้างของโรงเตี๊ยมเป็นตรอกตันตรอกหนึ่งซึ่งเหยาลี่ตั้งใจจะซื้ออยู่หลายครั้ง แต่ติดตรงที่เจ้าของไม่ยอมขายเสียที ตรอกตันที่ตอนนี้ไม่มีใครซื้อและไม่มีใครใช้อะไร จึงกลายเป็นพื้นที่เล่นของเด็กๆ ไป

"วันนี้แม่สามสาวนั่นไม่มาหรือ" จือจูยกถ้วยสุราทักทายคุณชายขี้เมา

อี้หยาง อีกฝ่ายก็ยกชามสุราในมือขึ้นเป็นการทักทายนางกลับเช่นกัน

"อากาศคงเย็นเกินไป" เหยาลี่ตอบและยกถ้วยสุราขึ้นจิบ

"ข้าก็รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวนัก สงสัยว่าเย็นนี้ฝนคงจะตกห่าใหญ่" จือจูถูมือกับแขนทั้งสองข้าง ท่วงท่าของนางไม่ว่าจะยกถ้วย จิบสุรา กรีดนิ้ว หรือเพียงแค่กะพริบตา ก็ล้วนแต่ดูยั่วยวนทั้งสิ้น หากมาในวันปกติที่มีคนจำนวนมาก เห็นทีคงมีคนมองเหม่อจนถ้วยสุราหลุดมือเป็นแน่

"เถ้าแก่เนี้ย คิดเงินด้วย" ไม่นานชายหนวดเฟิ้มก็จัดการอาหารบนโต๊ะเสร็จ

"ข้าเอง" จือจูกรีดมือห้ามเหยาลี่ ก่อนที่นางจะเดินนวยนาดไปที่โต๊ะเป้าหมาย

"ขากระต่ายย่างยี่สิบอีแปะ หมูป่าผัดเผ็ดสามสิบอีแปะ น้ำแกงกระดูกหมูสามสิบอีแปะ ข้าวสี่ถ้วยสิบสองอีแปะ รวมแล้วเท่ากับ อือ... เก้าสิบสองอีแปะ" จือจูไล่รายการอาหารและราคาตามแบบที่เหยาลี่ทำไม่มีผิดเพี้ยน แต่ก็ยังต้องใช้เวลาสักพักก่อนที่จะคิดคำนวณค่าอาหารออกมาได้ นางส่งยิ้มให้ชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้า เมื่อเขาหยิบเศษเหรียญจ่ายค่าอาหารและกำลังจะลุกขึ้นเพื่อเดินออกนอกโรงเตี๊ยม จือจูก็บอกลาด้วยเสียงหวานที่ฟังแล้วต้องขนลุกด้วยความรัญจวน "หวังว่าเราจะได้พบกันอีก..."

"ไม่เก็บเงินมาด้วยเล่า" เหยาลี่ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าจือจูเดินกลับมาทั้งๆ ที่เงินยังวางอยู่บนโต๊ะ

"ข้าแค่อยากคุยกับเขา ไม่ได้อยากจะเก็บเงินเขาเสียหน่อย" แม่ม่ายสาวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมก่อนยกถ้วยสุราขึ้นจิบ เหยาลี่ลุกขึ้นเดินถือถาดไม้ที่ห้อยไว้ที่เอวเข้าไปทาบข้างโต๊ะก่อนโกยเหรียญอีแปะทั้งหมดลงถาด แล้วเดินกลับไปเทใส่ลิ้นชักที่โต๊ะเก็บเงินตามปกติ

"ไม่ดื่มต่อแล้วหรือ" จือจูถามหญิงสาวที่กำลังจะนั่งลงหลังโต๊ะเก็บเงิน

เหยาลี่ไม่ตอบ นางจ้องตาผู้ถามอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหยิบเอาหนังสือที่วางอยู่บนชั้นด้านข้างมาแล้วก้มหน้าอ่านโดยไม่สนใจอะไรอีก

“ท่านแม่ ดูซิว่าข้าไปเจอใครมา” อิงเถาวิ่งเข้ามาในโรงเตี๊ยมด้วยใบหน้าเจือสีแดงเล็กน้อย

“เถ้าแก่เนี้ย” เด็กหนุ่มวัยสิบหกปีที่เดินตามอิงเถาเข้ามายิ้มแย้มทักทายเหยาลี่จ้องมองเขาอยู่พักหนึ่งก่อนจะอ่านหนังสือต่อ ฝ่ายเด็กหนุ่มเห็นแล้วก็ไม่ได้คิดอะไร ใบหน้าของเขายังคงประดับไว้ด้วยรอยยิ้ม เขาก้มศีรษะทักทายอี้หยางและยิ้มทักทายจือจู หลังจากนั้นก็เดินเข้าไปยังทางที่ใช้เดินเข้าไปด้านหลังโรงเตี๊ยมราวกับเป็นเรื่องปกติ เพียงแต่เป้าหมายของเขาไม่ได้อยู่ที่ห้องด้านหลัง แต่เป็นใต้บันไดต่างหาก

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้นะ” เสียงกรีดร้องของเจาจื่อดังออกมาแทบจะทันทีที่เด็กหนุ่มคนดังกล่าวเดินเข้าไปใต้บันได หลังจากนั้นก็มีเสียงโครมครามดังขึ้น ก่อนที่เจาจื่อจะวิ่งออกมาหน้าตาตื่น

“เจาจื่อ เจ้าช่างน่ารักเสียจริง” เฉียงเหว่ยเอ่ยกลั้วหัวเราะแล้วเดินตามเด็กหญิงออกมา

“ท่านแม่ ท่านให้เขาเข้าไปข้างในได้ยังไง ห้องด้านหลังเป็นความลับทางการค้าไม่ใช่รึ” เจาจื่อวิ่งไปแอบด้านหลังเหยาลี่ เฉียงเหว่ยยืนอมยิ้มรอฟังคำตอบอยู่หน้าโต๊ะเก็บเงิน

“ข้าไม่ได้ให้เขาเข้าไป อีกอย่าง... เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน” เหยาลี่ตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นมามอง ในสมองกำลังดำดิ่งสู่เรื่องราวอันน่าพิศวงของเหล่าเทพเซียนบนหน้าหนังสือ

“ข้า...ข้าจะไปเรียกคนเข้าโรงเตี๊ยม” เจาจื่อรีบวิ่งหลบอีกฝ่ายออกไปนอกโรงเตี๊ยมทันที เฉียงเหว่ยได้แต่เลิกคิ้ว ก่อนเดินไปนั่งที่โต๊ะซึ่งอยู่ติดกับอี้หยาง

“คุณชายหลง” เด็กหนุ่มยิ้มแย้มทักทาย

“คุณชายเฉอ” อี้หยางทักทายกลับอย่างเนือยๆ

เฉียงเหว่ยเงยหน้าเพื่อสั่งอาหารกับอิงเถาที่มายืนรอรับรายการอาหารตามหน้าที่ ดวงหน้ากลมๆ ของอิงเถาทำให้เฉียงเหว่ยนึกออกว่าจะกินอะไร “ขอน้ำชาหนึ่งกากับซาลาเปาไส้หมูเข่งหนึ่งก็แล้วกัน” เมื่อได้รับรายการอาหาร

แล้ว เสี่ยวเอ้อร์ตัวน้อยก็รีบวิ่งไปด้านหลังเพื่อยกอาหารออกมาทันที

"ซาลาเปาไส้หมูกับน้ำชาได้แล้วขอรับ" อิงเถายกกาน้ำชาและซาลาเปาหนึ่งเข่งมาวางบนโต๊ะ ซาลาเปาที่เพิ่งยกออกจากลังถึงส่งกลิ่นหอมกรุ่นไปทั่วโรงเตี๊ยม เฉียงเหว่ยบิซาลาเปาออกเป็นส่วนๆ ก่อนจะส่งเข้าปาก แป้งซาลาเปาทั้งหวานทั้งนุ่ม เพียงสัมผัสกับปลายลิ้นก็เหมือนละลายไป ไส้หมูที่อยู่ภายในชุ่มฉ่ำส่งกลิ่นหอมของผักชีและมีรสเผ็ดร้อนของพริกไทยเล็กน้อย นอกจากเนื้อหมูสับที่นุ่มหยุ่นแล้วยังมีเห็ดหอมที่สุกจนนิ่ม เพียงแค่กัดลงไป รสชาติของเห็ดหอมก็ฟุ้งกระจายออกมาพร้อมกับน้ำที่ชุ่มอยู่ด้านใน เม็ดแปะก๊วยที่ผสมอยู่ในนั้นก็เต็มเม็ดสวย นอกจากนั้นยังมีรสเค็มของไข่เค็มที่สุกจนร่วนแทรกซึมไปรอบๆ ส่วนของไส้ที่อยู่ติดกันทำให้เกิดรสชาติความอร่อยที่ทับซ้อนกันหลายชั้น ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งอร่อย

"อือ..." เด็กหนุ่มส่งเสียงด้วยความพึงพอใจ ในขณะที่กำลังเอื้อมมือไปหยิบซาลาเปาลูกที่สองกลับพบเพียงเข่งที่ว่างเปล่า "คุณชายหลง หากท่านอยากกินก็สั่งเอาเองสิ" เด็กหนุ่มหันไปกล่าวกับคนข้างๆ อี้หยางไม่ตอบ เขายกชามสุราขึ้นดื่มอึกใหญ่เพื่อล้างปาก

"เถ้าแก่เนี้ย ข้าขอซาลาเปาหมูสองเข่ง เอาสุรามาขวดหนึ่งด้วย" ลูกค้าคนใหม่ต่างก็ทยอยเข้าโรงเตี๊ยมมาเรื่อยๆ

"ข้าขอหนึ่งเข่งกับน้ำชา"

"สามเข่งกับน้ำชา"

"หนึ่งเข่งกับสุราหนึ่งขวด"

อิงเถาตัวน้อยวิ่งวุ่นอยู่กับการลำเลียงกาน้ำชาและซาลาเปาออกมาจากทางห้องด้านหลัง กระทั่งไป๋อี่กับหงอี่ก็ยังต้องมาช่วยด้วย แม้แต่เหยาลี่ก็ยังต้องนำสุราออกมาให้ด้วยตัวเอง

"ท่านแม่ ข้าทำงานเสร็จแล้ว... เหตุใดถึงมีแต่คนกินซาลาเปาเล่า" เจาจื่อที่เพิ่งจะกลับเข้ามาจากการออกไปเรียกลูกค้าด้านนอกมองไปรอบๆ โรงเตี๊ยมแล้วก็นึกแปลกใจ เหตุใดตามโต๊ะถึงมีแต่เข่งซาลาเปาจำนวนมากไปได้ คนสั่ง

เยอะมันก็ดีอยู่หรอก แต่ขายซาลาเปาน่ะกำไรน้อยจะตายไป

“เจาจื่อ เจ้าไปช่วยอิงเถาซะ” เหยาลี่วางสุราหนึ่งไหบนโต๊ะอี้หยาง นางรีบสั่งเด็กหญิงให้มาทำงานแทนทันที

“เถ้าแก่เนี้ย คิดเงิน” เมื่อเหยาลี่ฝากฝังงานเสร็จก็คิดจะเดินกลับไปนั่งอ่านหนังสือ ทว่าก็ไม่อาจทำได้ “ซาลาเปาสิบสองอีแปะ สุราขวดละสิบห้าอีแปะ ทั้งหมดยี่สิบเจ็ดอีแปะ” เมื่อลูกค้าจ่ายเงิน เหยาลี่ก็กวาดเหรียญลงถาดก่อนเดินไปคิดราคาโต๊ะอื่นต่อ เมื่อเหรียญเต็มถาดก็เดินไปเทออก ลูกค้าชุดเก่าไปลูกค้าชุดใหม่ก็เข้ามา ขายซาลาเปาแม้กำไรจะน้อยแต่ก็ขายได้ไวและขายได้มาก เพียงแต่คนบริการต้องทำงานหนักกว่าเดิมก็เท่านั้น

“เหยาลี่ ข้าคงต้องขอตัวแล้ว” จือจูยันตัวเองขึ้นจากโต๊ะ หยิบเอาก้อนเงินสะท้อนแสงแวววาวมาวางไว้บนโต๊ะอย่างไม่เรียบร้อน “ไม่ต้องทอน” น้ำเสียงยั่วยวนทำเอาลูกค้าในโรงเตี๊ยมเหม่อมองจนซาลาเปาแทบจะติดคอกันเกือบทุกคน จือจูเดินนวยนาดออกจากโรงเตี๊ยมโดยมีไป่อี่และหงอี่ตามกลับไปด้วย เด็กทั้งสองหันมาคำนับลาเหยาลี่อีกครั้งก่อนเดินออกไป เหยาลี่เดินไปหยิบเอาก้อนเงินไปเก็บที่ลิ้นชักโต๊ะเก็บเงิน ก่อนเดินไปเก็บเหรียญอีแปะที่ถูกทิ้งไว้เป็นค่าอาหารตามโต๊ะอื่นๆ ต่อไป

“เจาจื่อ เอาซาลาเปามาให้ข้าอีกสักเข่งได้หรือไม่” เฉียงเหว่ยกล่าวกับเด็กหญิงด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่กลับทำให้เจาจื่อรู้สึกขนลุกไปทั้งตัว

“ได้” ในเมื่อเหยาลี่มองอยู่ นางก็ได้แต่รับคำโดยดี ‘เหตุใดที่ตัวเองยังสามารถปฏิเสธงานแถมเอางานมาให้คนอื่นทำได้ แต่นางกลับทำไม่ได้เล่า’ เจาจื่อได้แต่แอบบ่นอยู่ในใจ

ซ่าๆๆ

จากที่ท้องฟ้ามืดครึ้มอยู่นาน ในที่สุดฝนก็ตกลงมาห่าใหญ่

“อา... ฝนตกเสียแล้ว” เหยาลี่อุทานด้วยความเสียดาย ฝนตกแบบนี้คงไม่มีลูกค้ากลุ่มใหม่เข้ามาอีกแล้ว

“เถ้าแก่เนี้ย ขอห้องพักห้องหนึ่ง เอาซาลาเปาไปส่งที่ห้องด้วย” เมื่อ

เฉียงเหว่ยเห็นฝนตกก็หน้าบึ้งตึง เขาเกลียดเวลาฝนตกมากที่สุด ตามปกติแล้วเขามักจะไม่ออกจากบ้านในวันแบบนี้ เพียงแต่เขาไม่ได้เห็นหน้าเจาจื่อมาตั้งหลายเดือนแล้ว เมื่อได้โอกาสก็อยากจะมาเห็นหน้าให้ชื่นใจแม้ว่าจะเป็นวันที่ฝนตกจนอากาศชื้นและเย็นก็ตามที

"ได้" เหยาลี่พยักหน้ารับรู้ นางเดินไปหลังโต๊ะและยื่นกุญแจทองเหลืองที่มีชื่อห้องระบุไว้ให้อีกฝ่าย

"เถ้าแก่เนี้ยคิดเงินด้วย" เมื่อลูกค้าโต๊ะสุดท้ายเดินออกจากโรงเตี๊ยม โรงเตี๊ยมก็กลับคืนสู่ความเงียบเหงาอีกครั้ง

"ซาลาเปามาแล้ว" เจาจื่อเดินยกเข่งซาลาเปาออกมาจากด้านใน "อ้าว ทนไม่ไหวกลับไปแล้วหรือ" เด็กหญิงแอบลอบยิ้มในใจ นางแกล้งใช้เวลานานกว่าปกติเพื่อจะรอให้เขาจากไปก่อนที่นางจะออกมา อากาศเย็นเช่นนี้นางรู้ดีว่าเจ้านั่นทนไม่ไหวแน่ๆ

"ห้องงู" เหยาลี่ดับฝันของเจาจื่อและส่งสายตามีความหมายให้เด็กหญิงยกซาลาเปาไปส่งถึงห้อง

"โธ่..." แม้จะโอดครวญแต่สองขาก็เดินขึ้นบันไดไปแต่โดยดี รีบๆ ส่งให้เสร็จๆ นางจะได้รีบกลับมานอนต่อ อากาศแบบนี้น่านอนจะตายไป

หลังจากที่ลูกค้าคนสุดท้ายเดินฝ่าสายฝนออกไปก็ไม่มีลูกค้าคนใหม่ เข้ามาอีก อิงเหยาลี่นั่งเหม่อมองออกไปนอกโรงเตี๊ยมเงียบๆ อิงเถานั่งเล่นลูกหินที่เมื่อเช้าไป่อี่และหงอี่นำมาให้เขาอยู่ข้างๆ นาง เจาจื่อนอนห่มถุงกระสอบอยู่ใต้บันไดด้วยความสุขใจ

"ลี่เอ่อร์คนงาม ไปนั่งจิบสุราที่ชั้นสองกันดีหรือไม่" คุณชายหลงอี้หยางส่งรอยยิ้มยั่วยวนมาให้นาง เขายกชามสุราในมือขึ้น

"ได้" เหยาลี่ถอนหายใจยาวก่อนตอบตกลง "อิงเถา ปิดโรงเตี๊ยม"

"ขอรับท่านแม่" อิงเถาเก็บลูกหินใส่กระเป๋ากางเกงก่อนวิ่งออกไปเลื่อนประตูไม้ให้ปิด เมื่อประตูปิดสนิทเขาก็เอาแม่กุญแจทองเหลืองมาคล้องไว้อย่าง

หลวมๆ เผื่อว่าจะได้กลับมาเปิดโรงเตี๊ยมอีกครั้ง

เมื่ออี้หยางได้ยินที่เหยาลี่สั่งการเด็กน้อยแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนปิดขี้เกียจก่อนอุ้มไหสุราที่ยังเหลืออยู่เดินนำขึ้นไปบนชั้นสอง เมื่อเสียงปิดประตูเงียบไปไม่นานก็ปรากฏร่างสาวงามที่มีปานอัปลักษณ์เดินถือถาดไม้ขึ้นบันไดมากับเด็กชายตัวน้อย บนถาดไม้มีสุราขวดเล็กสองใบและจอกสุราใบเล็กๆ อีกหนึ่งใบ

“อิงเถา เป็นเด็กดีไปเล่นตรงนั้นนะ” อี้หยางชี้ไปที่อีกมุมของระเบียงซึ่งอยู่ห่างออกไปสุดทาง อิงเถามองหน้าเหยาลี่แวบหนึ่งก่อนจะเดินไปตามทิศทางที่ชายหนุ่มชี้ “บุตรชายเราช่างว่าง่ายดีเหลือเกิน” เขาพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“เขาไม่ใช่ลูกข้า แล้วท่านก็ไม่ใช่พ่อเขา” เหยาลี่ขมวดคิ้วตอบก่อนนั่งลงตรงข้ามกับชายหนุ่ม

“ข้าเป็นสามีเจ้างั้นสิ” อี้หยางเล่นลิ้น ในสามความสัมพันธ์ที่เอ่ยขึ้นจากคำพูดเมื่อครู่ มีเพียงสิ่งนี้ที่นางไม่ปฏิเสธ

“นั่นก็ไม่ใช่ด้วย” นางพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“ความสัมพันธ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับชื่อเรียก แต่ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตัวต่างหาก” อี้หยางรินสุราจากขวดใส่จอกสุราของนาง ส่วนเขาคว้าเอาชามสุราของตัวเองขึ้นกระดกรวดเดียวหมด เหยาลี่ยกจอกขึ้นมาจิบ นางไม่ได้พูดอะไรต่อ

“ข้าเกลียดวันฝนตก” เสียงเฉียงเหว่ยเรียกสายตาจากเหยาลี่และอี้หยาง เด็กหนุ่มเดินมานั่งลงบนตั่งตัวเดียวกับหญิงสาว เขาคว้าเอาจอกสุราของนางขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมด เมื่อดื่มหมดก็เทเพิ่มอีกแล้วก็กระดกดื่มรวดเดียวหมดอีกครั้ง “อา... สุราดี” เขาถอนหายใจอย่างมีความสุข

“ส่วนข้าเกลียดเจ้า เจ้าเด็กเจ้าเล่ห์” อี้หยางขู่ฟ่อราวกับแมวพองขน

“ข้าก็ไม่ได้ชอบท่านนักหรอก” เฉียงเหว่ยโต้กลับ เขารินสุราเพิ่มก่อนดื่มหมดจอกอีกครั้ง

“ข้าจะไปอ่านหนังสือ” เหยาลี่กล่าวกับคนทั้งสอง นางส่งสายตาให้

เฉียงเหว่ยขยับตัวหลบ

“ไม่เอาน่าเถ้าแก่เนี้ย อยู่ดื่มเป็นเพื่อนข้าก่อนสิ” เฉียงเหว่ยเอื้อมมือหมายจะไปโอบไหล่นาง

“หยุด! หยุดเลยเจ้าเด็กขี้เมานี่” อี้หยางลุกขึ้นยืนเท้ามือข้างหนึ่งกับโต๊ะก่อนใช้มืออีกข้างที่ว่างอยู่คว้าคอเสื้อของเฉียงเหว่ยลากออกจากตั่งจนก้นกระแทกพื้นเสียงดัง

“โอ๊ย! ตาแก่ขี้เมานี่” เด็กหนุ่มโอดโอยพลางลูบก้นตัวเอง

“เป็นอะไรมากหรือไม่” เหยาลี่ถามเด็กหนุ่มด้วยความเป็นห่วงแต่ยังไม่ยอมลดระยะห่าง

“ข้าจัดการเอง” อี้หยางกระเถิบตัวออกจากตั่งก่อนเข้ามาลากตัวเด็กหนุ่มไปไว้ด้านในของตั่งด้านที่เขานั่ง “ตรงนี้เป็นที่นั่งมุมดีที่สุดเลยรู้หรือไม่ ข้ายอมยกให้เจ้าเลยนะเนี่ย”

“ก็ไม่เท่าไร” เมื่อเฉียงเหว่ยได้นั่งแล้วก็เกยคางไปบนขอบระเบียง จ้องมองไปด้านนอกด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เฮอะ!” อี้หยางส่งเสียงไม่พอใจ แต่แทนที่เขาจะกลับมานั่งที่เดิม กลับสลับที่นั่งกับเฉียงเหว่ยแทนเสียได้

“คุณชายอี้หยาง หลีกทางด้วย” เหยาลี่พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ลี่เอ่อร์คนงาม อย่าตัดรอนกันนักเลย” อี้หยางกล่าวติดตลก เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้รอยปานของนาง

เผียะ!

ทันทีที่ฝ่ามือของเหยาลี่กระทบถูกใบหน้าอี้หยาง เฉียงเหว่ยก็ระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดัง “ฮ่าๆๆ ตาแก่ลามกเอ๊ย ฮ่าๆๆ”

“คุณชายอี้หยาง โปรดหลีกทางด้วย” เหยาลี่พูดด้วยน้ำเสียงเช่นเดิม

“ล้อเล่นหน่อยก็ไม่ได้” อี้หยางลูบใบหน้าด้านซ้ายของตนเอง เขายอมลุกให้นางเดินออกไปแต่โดยดี เมื่อเหยาลี่เดินไปยังจุดที่นางมักจะใช้นั่งอ่านหนังสืออยู่เป็นประจำ เขาก็กลับไปนั่งบนตั่งตัวเดิม

"ตาแก่ จะเบียดเข้ามาทำไม ไปนั่งที่เดิมสิ" เฉียงเหว่ยขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ

"ทุกสิ่งล้วนผิดที่เจ้า" ชายหนุ่มชี้หน้าเด็กหนุ่ม เขายกชามสุราขึ้นดื่มต่อ สายตาจับจ้องไปที่เหยาลี่ซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่อีกมุมของระเบียง

"โง่งม" เด็กหนุ่มยักไหล่อย่างไม่สนใจ เขายกจอกสุราขึ้นดื่มต่อเช่นกัน แต่สายตากลับเหม่อมองออกไปนอกโรงเตี๊ยม เฝ้ารอเวลาที่ฝนจะหยุดตก

"เจาจื่อ ข้ารักเจ้า เหตุใดเจ้าถึงไม่มองข้าบ้างเล่า" เสียงอู้อี้ของเฉียงเหว่ยดังขึ้นสลับกับเสียงหวูดหวิดของอี้หยาง

"เลิกมาเกาะแกะข้าได้แล้ว คออ่อนก็อย่าดื่มให้มากนักเจ้าเด็กขี้เมา" อี้หยางใช้มือดันใบหน้าของเด็กหนุ่มออกก่อนยกชามสุราในมือตัวเองขึ้นดื่มต่อ

"ไม่เมา ข้าไม่เมา" เด็กหนุ่มตอบอย่างมึนงง สายตาจับจ้องไปที่ไหสุราที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

"เจ้าพูดกับผีที่ไหนกัน" ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ "ลี่เอ๋อร์ เจ้าดูนี่สิ เจ้าเด็กนี่เวลาเมาแล้วคุยกับไหสุราได้ด้วย" เขาโบกมือให้เหยาลี่หันมาสนใจ

"ตาแก่หลีกไป ข้าจะไปหาเจาจื่อ" เฉียงเหว่ยปัดแขนของคนตรงข้ามพลางตีหัวไหล่ของอี้หยางอย่างต่อเนื่อง

"รู้แล้วๆ เจ้าเด็กนี่ เมาแล้วรุ่นวายเสียจริง" สุดท้ายอี้หยางก็ต้องขยับตัวออกเพื่อให้เฉียงเหว่ยเดินออกไป

"ตาแก่ ข้าไม่ได้เมา" เด็กหนุ่มโต้กลับ

"เดินลงบันไดดีๆ ล่ะ" อี้หยางพูดแสดงความเป็นห่วง แต่ในใจนึกอยากให้เจ้าเด็กนั่นตกบันไดดูสักที

ไม่นานเมื่อเสียงเดินลงบันไดของเฉียงเหว่ยเงียบลง ก็มีเสียงเด็กหญิงร้องขึ้นดังลั่น

"เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้นะ" เจาจื่อร้องเสียงดังมาถึงชั้นสอง ตามมาด้วยเสียงวิ่งตึงตัง เมื่อเด็กหญิงขึ้นมาถึงชั้นสองนางก็มองหา

คนที่ต้องการ “ท่านแม่ เหตุใดท่านถึงปิดโรงเตี๊ยมมืดแบบนั้นเล่า นี่มันยังเที่ยงอยู่เลยมิใช่หรือ”

“ฝนตกแบบนี้จะมีลูกค้าที่ไหนกัน เจ้าได้นอนมากๆ ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ” อี้หยางตะโกนมาจากอีกฟากของระเบียง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะยียวน

“คุณชายอี้หยางคงมีความสุขมากที่ท่านแม่ไม่มีลูกค้า” เจาจื่อโยนปัญหากลับไปให้เขา

“บุตรสาวเราช่างขี้โวยวายเหลือเกิน” อี้หยางกุมหน้าผากพลางส่ายหน้าอย่างระอา

“บุตรสาวบิดาท่านเถอะ” เด็กหญิงตะโกนกลับไป

“เจาจื่อ ลงไปเก็บโต๊ะ” เหยาลี่ขมวดคิ้ว ด้วยเพราะคนสองคนเอาแต่โต้เถียงกัน ทำให้นางไม่เข้าใจบทพูดของตัวละครหลักในหนังสือที่อ่านเสียที นางจึงต้องไล่คนหนึ่งไปให้พ้นๆ

“ท่านแม่คงไม่คิดจะปิดโรงเตี๊ยมทั้งวันจริงๆ ใช่หรือไม่” เจาจื่อแปลกใจกับการตัดสินใจของเหยาลี่ ในขณะที่เด็กหญิงกำลังจะลงไปด้านล่างก็พลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองขึ้นมาชั้นสองเพราะอะไร “ท่านแม่ ท่านจะให้ข้าลงไปเก็บโต๊ะจริงๆ หรือ ข้างล่างมีขี้เมาอยู่คนหนึ่งนะ”

เจาจื่อรออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบรับจากคนที่พูดด้วย “เฮ้อๆๆ” นางถอนหายใจยาว ขอเพียงแค่ได้อ่านหนังสือ ท่านแม่ก็ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว นางไม่เห็นจะเข้าใจสักนิดว่าเรื่องของพวกเทพเซียนบนสวรรค์จะดูน่าสนใจตรงไหน เด็กหญิงเดินลงบันไดไปด้วยความเหนื่อยหน่าย

“เฉียงเหว่ย... ลุกขึ้น ช่วยข้ายกเก้าอี้ไปวางคว่ำบนโต๊ะ เร็วเข้า” เมื่อเจาจื่อลงมาชั้นล่างก็พบเด็กหนุ่มนั่งพิงโต๊ะเก็บเงินอยู่บนพื้น สีหน้าของเขาเหมือนกำลังพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เฉียงเหว่ยจับศีรษะด้วยมือข้างหนึ่ง อีกมือจับโต๊ะยันตัวขึ้นมายืน แม้จะยังมึนอยู่ แต่เขาก็ไม่ลืมเรียกร้องข้อแลกเปลี่ยนกับนาง

“ไม่มีอะไรให้ทั้งนั้นละ” เด็กหญิงตอบด้วยความหงุดหงิด เจาจื่อค่อยๆ ยกเก้าอี้ขึ้นมาวางคว่ำบนโต๊ะจนหมด เมื่อยกเก้าอี้ตัวสุดท้ายเสร็จ เด็กหญิงก็มองไปรอบๆ เพื่อสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนจะพบว่า...

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! เจ้ายกเก้าอี้ที่ข้ายกขึ้นไปเก็บแล้วลงมาทำไม” เมื่อเจาจื่อหันกลับไป แทนที่จะเห็นเก้าอี้วางคว่ำอยู่บนโต๊ะ กลับพบว่าบนโต๊ะสิบกว่าตัวในโรงเตี๊ยมล้วนว่างเปล่า เก้าอี้ที่ถูกยกขึ้นล้วนถูกยกลงมาวางบนพื้นดังเดิม

“ข้าไม่ได้ทำ” เด็กหนุ่มพูดพลางนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด

“เจ้าทำ! เจ้าขี้เมา โอ๊ย! ข้าจะบ้าตาย” เด็กหญิงกุมศีรษะตัวเองด้วยความหงุดหงิด

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เฉียงเหว่ยถามขึ้นมาอีกครั้ง ความหมายคือหากนางยังไม่รับปากที่จะมอบอะไรให้เขาสักอย่าง เขาก็จะทำแบบนี้เช่นเดิม

“เจ้าอยากได้อะไร” เจาจื่อถามกลับ

“จูบข้า แล้วข้าจะยอมเจ้าทุกสิ่ง” เด็กหนุ่มยื่นข้อเสนอ ดวงตาของเขาเป็นประกาย

“ไม่มีทาง เจ้าขี้เมา เจ้าคนลามก เจ้าอสรพิษ” เด็กหญิงเถียงกลับ ใบหน้าของนางแดงซ่าน เหตุใดชายคนนี้ถึงไม่ยอมวางมือจากนางเสียที ไม่ใช่ว่านางก็แสดงออกอย่างชัดเจนแล้วหรือว่านางไม่ใยดีเขาแม้แต่น้อย

“อย่างนั้นหรือ” เฉียงเหว่ยดวงตาวาวโรจน์ สายตาคมกริบและรอยยิ้มคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มของเขาทำให้เจาจื่อรู้สึกใจคอไม่ดี

“ช่างเถอะ” เขาเอ่ยตัดบท ก่อนจะลุกจากที่นั่งแล้วเดินขึ้นชั้นสองไปโดยไม่สนใจนางอีก เด็กหญิงทรุดตัวลงนั่งกับพื้นด้วยความตระหนกและขนลุกไปทั้งตัว เมื่อครู่เหมือนนางติดอยู่ในวงล้อมของอสรพิษก็ไม่ปาน

“พอแค่นี้จะดีหรือ” อี้หยางถามเด็กหนุ่มที่เดินขึ้นมาจากชั้นล่าง ชายหนุ่มหมุนจอกใบเล็กในมือเล่น

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินย่อมสึกกร่อน” เฉียงเหว่ยตอบกลับ

"เกรงว่าหินมันจะกลิ้งหนีไปก่อนน่ะสิ" อี๋หยางวางจอกลงบนโต๊ะและยกชามสุราขึ้นดื่มอีกใหญ่

เด็กหนุ่มไม่ตอบ เขาเดินกลับไปทางห้องพักของตัวเอง

"อากาศดีจริงๆ" เช้าวันถัดมาเฉียงเหว่ยเดินมายืดเส้นยืดสายที่หน้าระเบียง เขาเห็นสาวงามสามคนเดินมาตามถนนที่อยู่ไม่ไกลจากโรงเตี๊ยม เด็กหนุ่มหาวอีกครั้งก่อนเดินลงไปชั้นล่างเพื่อหาอะไรกิน

"คุณชายหลง ข้าคิดถึงท่านเหลือเกิน" หนึ่งในสามสาวงามเดินเข้ามานั่งข้างๆ อี๋หยางพลางออดอ้อนออเซาะ

"คุณชายหลง ข้าก็คิดถึงท่านเช่นเดียวกัน" สาวงามคนที่สองกล่าวขึ้นบ้าง นางจับจองที่นั่งอีกข้างที่ว่างอยู่

"คุณชายหลง ข้าก็คิดถึงท่านเหมือนกัน" สาวงามคนสุดท้ายกล่าวก่อนเดินไปนั่งถัดจากสาวงามคนแรก นางนั่งจ้องอี๋หยางด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหลงใหล

"พี่สาวใหญ่ฉูหม่าง พี่สาวรองหม่างเฉอ พี่สาวสามเหยงจิ้ง พวกท่านสามคนช่างไร้ยางอายเข้าไปทุกทีแล้วนะ" เฉียงเหว่ยกล่าวยิ้มๆ สาวงามทั้งสามคนนี้ก็คือพี่สาวต่างมารดาของเขานั่นเอง

"เฉียงเหว่ย เจ้าก็มานั่งกับพวกเราสิ" ดรุณีที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มชักชวนเขา

"ไม่ละ" เขาปฏิเสธก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะตัวข้างๆ ซึ่งอยู่ถัดมา "อิงเถา ขอขากระต่ายย่าง ผัดผักแปดเซียนกับน้ำแกงปลา ข้าวหนึ่งชาม เอาน้ำชามากาหนึ่งด้วย"

"ได้ขอรับพี่เฉียงเหว่ย" อิงเถารับคำด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

เมื่ออาหารมาถึงโต๊ะเด็กหนุ่มก็ใช้ตะเกียบคีบอาหารตรงหน้าเข้าปากช้าๆ ด้วยท่าทีสงบนิ่ง อาหารของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ทำให้เขารู้สึกพอใจได้เสมอ ผักทั้งสดทั้งกรุบกรอบ แม้จะผ่านการปรุงรสก็ไม่ทำให้รสชาติที่แท้จริงของวัตถุดิบ

ที่นำมาใช้หายไปแม้แต่น้อย ขากระต่ายย่างก็มีผิวนอกกรอบเกรียมกำลังดี ส่วนเนื้อด้านในก็ชุ่มน้ำไม่แห้งจนเกินไป ส่วนน้ำแกงปลาสีน้ำนมก็...ก็ถูกยกเอาไปเสียแล้ว เมื่อเฉียงเหว่ยมองไปยังโต๊ะข้างเคียง ก็พบว่าหนึ่งในพี่สาวของตัวเองกำลังยกชามกระเบื้องป้อนน้ำแกงให้ชายที่นั่งอยู่ในวงล้อมของสามสาว

"พี่สาวใหญ่ น้ำแกงถ้วยนั้นข้าเป็นคนสั่งนะ" เฉียงเหว่ยระอากับการกระทำของบรรดาพี่สาวตัวเองเสียเหลือเกิน

"เจ้าอย่ากินเยอะนักเลย ถ้ารูปร่างไม่ดีแล้วสาวๆ จะไม่สนใจนะ" หม่าง-เฉอหัวเราะเยาะกลับ

"ผู้หญิงสามคนช่วยกันยังปันใจผู้ชายคนเดียวไม่ได้ แล้วคำแนะนำนั่นข้าควรจะเก็บเอามาใส่ใจหรือ" เฉียงเหว่ยโต้กลับ

"แล้วเมื่อใดพวกข้าจะได้เรียกเจาจื่อว่าน้องสะใภ้เสียทีเล่า" เมื่อฉูหม่างเห็นว่าน้องสาวเถียงไม่ชนะน้องชาย นางก็รีบออกตัวช่วยทันที

"อีกไม่นานหรอก" เด็กหนุ่มหันกลับมาสนใจอาหารบนโต๊ะของตัวเองต่อ เขาเหล่มองไปที่ใต้บันไดซึ่งเด็กหญิงในดวงใจใช้เป็นที่นอนประจำ เมื่อเห็นว่าน้องชายไม่สามารถโต้กลับได้ หญิงสาวทั้งสามต่างก็หัวเราะคิกคักด้วยความชอบใจ

"ลี่เอ๋อร์คนงาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย" สั่งสุรากับใครไม่สั่ง จำเป็นต้องเจาะจงเรียกชื่อเหยาลี่[1] เพียงคนเดียว และก็ไม่เรียกเถ้าแก่เนี้ย เจาะจงต้องเรียกว่าคนงามๆ ตลอดเวลา

"อิงเถา" เหยาลี่เรียกเด็กชาย

"มีอะไรหรือขอรับท่านแม่" ท่านแม่จะใช้ให้เขายกสุรามาให้คุณชายอี้หยางหรือไม่นะ เขาตื่นเต้นจังเลย... เด็กชายเฝ้ารอคำสั่งอย่างใจจดใจจ่อ

"ข้าจะออกไปข้างนอกเสียหน่อย" เหยาลี่กล่าว คำพูดของนางยิ่งทำให้เด็กชายรู้สึกตื่นเต้นเข้าไปใหญ่

---

[1] ลี่ แปลว่า สวยงาม

"ท่านแม่จะไปนานหรือไม่ขอรับ" อิงเถาถามด้วยความดีใจ

"หนึ่งถึงสองชั่วยาม" เหยาลี่ปลดถาดไม้ที่เอวส่งให้เด็กชายที่ยื่นมือมารอรับถาดด้วยความยินดี

"เดินทางปลอดภัยนะขอรับท่านแม่" อิงเถาโบกมือลา

"คุณชายหลงดื่มน้ำแกงอีกหน่อยสิเจ้าคะ" ฉูหม่างออดอ้อน

"คุณชายหลงดื่มสุราอีกสิเจ้าคะ" หม่างเฉอออเซาะ

"คุณชายให้ข้าน้อยบีบนวดให้นะเจ้าคะ" เหยงจิ้งคลอเคลีย

"เฮ้อ พอเถอะ วันนี้ข้ารู้สึกเหนื่อยแล้ว อยากจะขึ้นไปพักผ่อนเสียหน่อย" อี้หยางพูดโดยไม่สนใจท่าทางสุดแสนเสียดายของสามสาวแม้แต่น้อย พูดเสร็จก็ลุกแล้วเดินขึ้นบันไดไป

"โธ่ น่าเสียดายจัง" เหยงจิ้งรำพันด้วยความเสียดาย

"เฮ้อ น่าผิดหวังเสียจริง" หม่างเฉอพูดด้วยน้ำเสียงเสียใจ

"อิงเถา เอาสุรามาสองขวด ถั่วทอดหนึ่งจาน" ฉูหม่างสั่งด้วยน้ำเสียงแฝงความเศร้าสร้อยเช่นกัน

"ได้ขอรับแม่นางเฉอใหญ่" เสี่ยวเอ้อร์ตัวน้อยรีบวิ่งไปจัดเตรียมของที่หลังครัวทันที

เมื่อยกจานถั่วและสุราออกมาก็ไม่มีอะไรให้เขาทำอีก แบบนี้จะไม่เป็นการผิดต่อท่านแม่ที่ฝากโรงเตี๊ยมไว้ให้เขาดูแลหรอกหรือ ไม่ได้! เขายอมไม่ได้ "พี่เฉียงเหว่ยขอรับ ท่านช่วยปลุกพี่เจาจื่อให้หน่อยได้หรือไม่ขอรับ" เด็กชายเม้มปากส่งสายตาวิงวอน

"หึๆ ได้สิ" เขาวางถ้วยชาที่เพิ่งยกขึ้นดื่มลงบนโต๊ะก่อนจะลุกเดินไปใต้บันได เป็นที่แน่นอนว่าหลังจากนั้นจะต้องตามมาด้วยเสียงเด็กหญิงร้องตะโกนโวยวาย

"เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้นะ" เจาจื่อร้องเสียงดังก่อนวิ่งออกมาหมายจะถามไถ่ แต่กลับไม่เจอคนที่ต้องการจะพูดด้วย "อิงเถา ท่านแม่ไปไหน"

“ท่านแม่ไปข้างนอก ข้าเป็นคนปลุกพี่เอง” อิงเถาตอบ

“ท่านแม่ไปข้างนอกแล้วปลุกข้าทำไมเล่า” เด็กหญิงขมวดคิ้ว นางฝันว่ากำลังนอนเล่นบนเรือลำน้อยอยู่บนผืนน้ำ จู่ๆ ก็มีงูพิษตัวใหญ่ยักษ์ว่ายมาด้านหน้า ท้องฟ้าก็มืดครึ้มลงราวกับกำลังจะเกิดพายุ งูยักษ์แสยะยิ้มอ้าปากจะกินนางอย่างน่ากลัวจนนางสะดุ้งตื่น พอลืมตาขึ้นมาก็เห็นหน้าของเฉียง-เหว่ยอยู่ใกล้ๆ นางจึงตะโกนออกมาด้วยความตกใจ

“แต่วันนี้ไม่มีลูกค้าเลยนะ ท่านแม่กลับมาต้องเสียใจแน่ๆ” อิงเถาตอบด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยจะพอใจ แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกเอ็นดู

“เจ้าเลยจะให้ข้าไปเรียกลูกค้าให้งั้นสิ” เจาจื่อชี้นิ้วมาที่ตัวเอง อิงเถาพยักหน้า “ไม่ทำ!” นางกอดอกและยืดตัวปฏิเสธ

“พี่เฉียงเหว่ย...” เด็กชายส่งเสียงเว้าวอนอีกครั้ง เจาจื่อรู้สึกไม่ดีจนต้องหันกลับไปมอง

“เจ้าก็ทำเพื่อเขาเสียหน่อยจะเป็นไรไป เถ้าแก่เนี้ยถึงกับฝากถาดไม้ไว้กับเขาเชียวนะ” เด็กหนุ่มเอนตัวลงนั่งบนขอบโต๊ะเก็บเงิน พูดด้วยท่าทางสบายๆ

“แค่สองโต๊ะเท่านั้นนะ ไม่งั้นเจ้าดูแลไม่ทันแน่” เจาจื่อชูสองนิ้ว อิงเถาพยักหน้ารัวๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ นางเดินออกไปหน้าโรงเตี๊ยม พักเดียวก็มีลูกค้าเข้ามาจับจองโต๊ะถึงสามโต๊ะ สร้างความดีใจแก่อิงเถาเป็นอันมาก เขารีบกุลีกุจอเข้าไปบริการทันที ทั้งผ้าเย็นทั้งน้ำชาไม่ให้พร่อง อาหารก็ยกมาส่งให้อย่างรวดเร็วไม่ลืมแม้แต่รายการเดียว หลังลูกค้ากินอาหารเสร็จก็ถึงเวลาที่เขาชื่นชอบที่สุดเสียที

“ทั้งหมดหนึ่งตำลึงยี่สิบห้าอีแปะขอรับ” อิงเถายิ้มแย้มก่อนบอกค่าอาหาร ตัวของเขาสูงกว่าโต๊ะเพียงแค่ช่วงหน้าอกเท่านั้น แต่ก็เพียงพอให้เขาสามารถโกยเหรียญอีแปะลงมาไว้ในถาดได้ เมื่อได้เหรียญเต็มถาดแล้วเขาก็เดินประคองถาดด้วยความระมัดระวัง ดึงลิ้นชักของโต๊ะเก็บเงินออกมาก่อนเทเหรียญในถาดลงไปจนหมด

"อ๊ะ! แย่แล้วพี่เจาจื่อ ข้า...ข้าจะทำอย่างไรดี" เมื่ออิงเถาปิดลิ้นชักไม้แล้วก็นึกได้ว่าปกติเหยาลี่ไม่ได้ทำเช่นนี้

"หึๆ เจ้าเทเหรียญปนกัน โดนท่านแม่ว่าแน่" แทนที่เจาจื่อจะช่วยกลับเลือกทับถม ที่จริงเด็กหญิงเห็นมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าเด็กชายกำลังทำผิด แต่ก็ไม่ตักเตือนสักนิด

"ฮือๆ... ข้าจะทำอย่างไรดี" หยดน้ำตาร่วงผล็อยลงอาบสองข้างแก้มของอิงเถา "แง!" เขาร้องไห้เสียงดังจนคนในโรงเตี๊ยมหันมามองเป็นตาเดียว เขาเคยช่วยเก็บเงินก็จริง แต่ก็เป็นแค่ลูกค้ารายเล็กๆ ไม่เคยมีเงินก้อนเงินตำลึงมาก่อน เวลาเทเหรียญลงในลิ้นชักก็จะเทที่ด้านของเหรียญอีแปะอย่างเดียว... ครั้งนี้เขาก็ทำแบบนั้นเช่นกัน

"เจ้าหนู คิดเงินด้วย" หนึ่งในลูกค้าที่เหลืออยู่โบกมือเรียกไปคิดเงิน

"อิงเถา เจ้าหยุดร้องแล้วไปทำงานก่อนเร็วเข้า" เห็นอิงเถาไม่ขยับ เจาจื่อเริ่มรู้สึกร้อนรนขึ้นบ้างแล้ว

"หนึ่งตำลึงสี่สิบสองอีแปะ ฮือๆ" เด็กชายบอกจำนวนเงินที่ต้องเก็บแต่ไม่ยอมเดินไปที่โต๊ะ เขาเอาแต่ยืนก้มหน้าก้มตาปิดหน้าร้องไห้ไม่หยุด สุดท้ายเจาจื่อก็ต้องเป็นคนถือถาดไปรับเงินมาเอง

"แม่นางคิดเงินด้วย" ลูกค้าโต๊ะสุดท้ายเรียกให้เจาจื่อไปคิดเงินที่โต๊ะ

"ได้ๆ สักครู่นะ" นางตอบรับและเดินกลับมาที่โต๊ะเก็บเงิน เปิดลิ้นชักไม้แล้วก็เทเงินลงไปทันที "ตายละ! ข้าก็เผลอเทเหรียญปนกันไปเสียได้" เจาจื่อเอามือตบหน้าผากตัวเอง "ช่างเถอะ อิงเถา อีกโต๊ะเท่าไร" เจาจื่อไม่สนใจข้อผิดพลาดของตัวเองนานนัก นางยังมีลูกค้าที่จะต้องไปเก็บเงินอยู่อีก

"ฮึกๆ ห้าสิบเจ็ดอีแปะ ฮึกๆ แงๆ" แม้ว่าอิงเถาจะร้องไห้แต่ยังคิดราคาอาหารและสุราได้อย่างแม่นยำ เจาจื่อเดินไปเก็บเงินกลับมาตามปกติและเทเหรียญทั้งหลายลงไปในลิ้นชักไม้โดยไม่สนใจอะไรอีก นางไม่สนอีกแล้วว่าหลังจากท่านแม่กลับมาจะโดนว่าอะไร ตอนนี้สิ่งที่ต้องทำคือปลอบให้อิงเถาหยุดร้องไห้ให้เร็วที่สุด

“อิงเถา เจ้าหยุดร้องไห้ได้แล้ว ข้าทำผิดเป็นเพื่อนเจ้าแล้วเห็นหรือไม่” เจาจื่อพยายามปลอบเด็กชาย

“ฮึกๆ ทำผิด ฮึกๆ ท่านแม่จะว่า ฮือๆ” อิงเถาได้ยินก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้นไปอีก

“เฉียงเหว่ย เจ้าช่วยอะไรข้าบ้างสิ” เจาจื่อหันไปถามคนเจ้าแผนการข้างๆ เผื่อว่าเขาอาจจะพอช่วยนางได้

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เฉียงเหว่ยถามกลับด้วยคำถามเดิม

“โธ่เอ๊ย! ทำอะไรโดยไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนบ้างจะได้หรือไม่” นางหรี่ตาถามอีกฝ่ายกลับด้วยความหงุดหงิด

เขายักไหล่แสดงเป็นนัยว่า ‘ไม่มีของตอบแทนข้าก็ไม่ช่วย’

“แม่นางทั้งสาม ช่วยปลอบอิงเถาหน่อยได้หรือไม่เจ้าคะ” เจาจื่อพยายามหาคนช่วยเหลืออื่นๆ

“โธ่ อิงเถา... เจ้าอย่าร้องไห้ไปเลย พี่เหยาลี่ไม่ว่าอะไรเจ้าหรอก เจ้าออกจะน่ารักเชื่อฟังนางถึงเพียงนี้” ฉูหม่างกล่าวยิ้มๆ และยกจอกสุราขึ้นจิบ

“ฮือๆ ท่านแม่ ฮือๆ ท่านแม่ต้องว่าแน่ๆ เลย แงๆ” อิงเถาไม่ฟังใครทั้งสิ้น เขายืนขยุ้มชายเสื้อตัวเองร้องไห้จนตาแดงและน้ำตานองหน้า ท่าทางน่าสงสารเป็นที่สุด

“อือ... เสียงดังไปถึงชั้นสองเลยนะ” อี้หยางเดินเอานิ้วก้อยแคะหูลงบันไดมาด้วยท่าทางเบื่อหน่าย เมื่อถึงด้านล่างเขาก็เดินเข้าไปอุ้มอิงเถาขึ้นมากอดไว้ “อิงเถาเงียบได้แล้ว ลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้นะ” เขาเขย่าตัวอิงเถาเบาๆ พลางตบหลังปลอบ

“ฮือๆ คุณชายอี้หยาง” อิงเถากอดคอเขาแน่น ซุกหน้าลงไปที่ซอกคอเขา

“เงียบซะนะ เงียบซะ” อี้หยางเดินไปทางบันไดโดยอุ้มอิงเถาไปด้วย ชายหนุ่มอุ้มเด็กชายเดินไปพลางปลอบโยนไปพลาง เมื่อคนทั้งคู่หายขึ้นไปบนชั้นสอง เสียงร้องของอิงเถาก็เบาลงจนเงียบหายไป

เมื่ออิงเหยาลี่กลับมาถึงโรงเตี๊ยมก็พบเพียงความว่างเปล่า ทั้งโรงเตี๊ยม มีเพียงเจาจื่อที่นั่งร่วมโต๊ะดื่มชากับเฉียงเหว่ยเท่านั้น "เหตุใดโรงเตี๊ยมถึงเงียบเช่นนี้" เหยาลี่ถามคนทั้งสอง อย่างน้อยอิงเถาก็น่าจะขอให้เจาจื่อช่วยเรียกลูกค้าสักรายสองรายให้เข้ามาไม่ใช่หรือ "แล้วสี่คนนั้นเล่า"

"เพราะคุณชายขี้เมาไม่อยู่ข้างล่าง สามสาวนั่นเลยกลับกันไปแล้ว" เจาจื่อตอบด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย นางง่วงจะแย่แต่ก็ไม่กล้านอนเพราะเฉียงเหว่ยไม่ยอมกลับไปกับบรรดาพี่สาวของเขา อีกอย่างคือจะไม่มีใครคอยเฝ้าโรงเตี๊ยมด้วย

"แล้วอิงเถาเล่า" เหยาลี่ถามถึงเสี่ยวเอ้อร์ตัวน้อยที่นางมอบถาดไม้สำหรับเก็บเงินให้ไป

"เขาเผลอเทเงินตำลึงกับเหรียญอีแปะลงไปโดยไม่ได้แยกฝั่งก็เลยร้องไห้เสียงดังจนคุณชายหลงต้องอุ้มเขาขึ้นไปปลอบบนชั้นสอง" เจาจื่อรายงานท่านแม่กลับมาแล้วนางจะได้ไปนอนเสียที นางง่วงจะแย่อยู่แล้ว

"เจ้าเฝ้าโรงเตี๊ยม ข้าจะขึ้นไปดูเขา" เหยาลี่วางหนังสือสี่เล่มที่นางเดินถือมาตลอดทางไว้บนโต๊ะ ก่อนที่จะเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองโดยไม่รอฟังคำทักท้วงจากเด็กหญิง

"โธ่ แล้วข้าล่ะ" เจาจื่อร้องโอดครวญ ส่วนเฉียงเหว่ยนั่งฮัมเพลงอยู่ข้างๆ ยกชาขึ้นจิบอย่างอารมณ์ดี

"อี้หยาง" เมื่อเหยาลี่เดินขึ้นมาบนชั้นสอง นางก็เดินไปหาชายหนุ่ม ที่กำลังอุ้มเด็กน้อยอยู่ที่ริมระเบียง

"เจ้าไม่น่าทิ้งเขาไว้เลย" หลงอี้หยางพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจราวกับว่าตัวเองเป็นบิดาของเด็กน้อยก็ไม่ปาน

"ท่านเป็นห่วงเขาเกินไปแล้ว" เหยาลี่ยิ้มน้อยๆ "อิงเถา" นางเรียกชื่อเขาเบาๆ เด็กชายที่ยังซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนชายหนุ่มไม่มีท่าทีว่าจะยอมหันกลับมา แต่เขาก็ขยับตัวเป็นการรับรู้ว่านางเรียกเขา

“เกลียดข้าแล้วหรือ” เหยาลี่พูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ทุกคำพูดราวกับสลักลงไปในใจผู้ฟัง แม้แต่อี้หยางที่แต่ไหนแต่ไรไม่ใช่คนที่มีอารมณ์อ่อนไหวยังรู้สึกเหมือนมีลมตีขึ้นมาทางจมูกจนอยากจะร้องไห้เสียให้ได้

“ไม่เกลียด” อิงเถาตอบด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“แล้วจะไม่หันกลับมาพูดกับข้าหน่อยหรือ” นางถามกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ท่านแม่โกรธข้าหรือไม่” เด็กชายถามกลับ ยังคงไม่กล้าหันมามอง

“แล้วเจ้าคิดว่าข้าสมควรทำเช่นไรดี” เหยาลี่ถามกลับ นางเดินเข้าไปหมายจะอุ้มอิงเถาออกมา แม้อี้หยางจะไม่ชอบใจเสียเท่าไร แต่การยืนอุ้มเด็กตลอดเกือบสองชั่วยามก็ทำให้เขาเมื่อยตัวจะแย่แล้ว จะวางลงกับพื้น อิงเถาก็กลับมาร้องไห้ต่อ หรือหากเขาจะนั่งอุ้มอิงเถาไว้ผลก็ไม่ต่างกันสักนิด สุดท้ายก็ได้แต่ยืนกล่อมเขารอเหยาลี่กลับมาเท่านั้น

“ท่านแม่ ฮือๆ” พออิงเถาถูกเปลี่ยนคนอุ้มก็เริ่มร้องไห้อีกครั้ง “ข้าขอโทษ...” คำเอ่ยขอโทษแผ่วเบานั้นเต็มไปด้วยความสำนึกผิด เขายังสะอึกสะอื้นไม่หยุด

“อิงเถา เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าข้าซื้ออะไรมาให้เจ้า” เหยาลี่เขย่าตัวเด็กชายเบาๆ พลางส่งสายตาให้อี้หยางลงไปชั้นล่าง เขาเลิกคิ้วก่อนเดินลงบันไดไปแต่โดยดี

ไม่นานอิงเถาก็เดินยิ้มแย้มลงมาจากชั้นสอง ในมือของเขายังถือถาดไม้รูปร่างเหมือนจานกลมใบเล็กๆ เท่าฝ่ามือของตัวเองลงมาด้วย และที่เดินตามมาคือเหยาลี่ที่อมยิ้มอยู่เล็กน้อย

“เอาละๆ ท่านกลับมาก็ดีแล้ว ข้าจะได้กลับไปนอนต่อเสียที” เจาจื่อเอามือยันโต๊ะดันตัวเองขึ้นจากเก้าอี้

“พี่เจาจื่อ ออกไปเรียกลูกค้าเร็วเข้า” อิงเถารีบโบกถาดกลมในมือพลางสั่งการ

เจาจื่อกำลังจะอ้าปากเถียงก็บังเอิญเหลือบไปเห็นสายตาของเหยาลี่

เสียก่อน เป็นสายตาที่บอกว่า 'ข้ารู้หรอกนะว่าตัวการที่ทำให้อิงเถาร้องไห้ก็คือเจ้า และนี่มันคือหน้าที่ของเจ้าไม่ใช่หรือ' เจาจื่อจึงได้แต่กลืนคำพูดที่นึกอยากพูดลงไปจนหมด

"หึๆ ฮ่าๆๆ" อี้หยางที่มองภาพเหตุการณ์ทั้งหมดอดหัวเราะออกมาไม่ได้

เจาจื่อเม้มปากแน่น นางได้แต่หันกลับมาถลึงตาใส่คนต้นเสียงเท่านั้นก่อนที่จะรีบเดินออกไปเรียกลูกค้าทันที

"อือ ข้าก็คงต้องไปเสียที" เฉียงเหว่ยลุกขึ้นยืนก่อนควานหาเงินในอกเสื้อ เขาวางก้อนเงินสีเงินวาววับลงบนโต๊ะทีละก้อน... หนึ่งก้อน สองก้อน สามก้อน สี่ก้อน ห้าก้อน แล้วก็ตามด้วยเหรียญอีแปะอีกจำนวนหนึ่ง ดวงตาของอิงเถาเป็นประกายในขณะที่เขานับจำนวนก้อนเงินตามการวางของเด็กหนุ่มตรงหน้า "หวังว่าเงินจำนวนนี้คงเพียงพอ" เด็กหนุ่มมองอิงเถาแล้วกล่าวยิ้มๆ ก่อนสบตากับเหยาลี่ที่ผงกศีรษะให้หนึ่งครั้ง เฉียงเหว่ยกล่าวลาอีกครั้งก่อนเดินออกจากโรงเตี๊ยมไป

"ท่านแม่ ข้าเก็บเงินให้นะขอรับ" อิงเถาขอร้องเหยาลี่

"เอาสิ" เมื่อนางอนุญาต อิงเถาก็เดินถือถาดในมือไปปาดเงินบนโต๊ะลงในถาดไม้ก่อนถือประคองไปทางโต๊ะเก็บเงิน ครั้งนี้เขาดูให้มั่นใจว่าจะต้องเก็บเงินไว้ที่ส่วนไหน เมื่อทำสำเร็จแล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมายิ้มแป้นด้วยความภาคภูมิใจ

"คุณชายอี้หยาง ดูสิ อันนี้ท่านแม่ให้ข้าเชียวนะขอรับ" เขาชูถาดไม้กลมในมืออวดกับคนเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในโรงเตี๊ยมและไม่ใช่มารดา

"อือ... ค่อยคุ้มกับที่เจ้าเสียใจร้องไห้เสียนาน" อี้หยางยิ้มให้เด็กชายพลางยกชามสุราขึ้นดื่ม

"ท่านแม่" อิงเถายืนบิดมือเรียกเหยาลี่เสียงออดอ้อน

"อือ" เหยาลี่ขานรับ นางกำลังจัดหนังสือที่เพิ่งซื้อมาใหม่ลงบนชั้นไม้ข้างๆ โต๊ะเก็บเงิน

"ท่านผู้เฒ่าจะไม่ว่าอะไรจริงหรือขอรับ" อิงเถาถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

"ตาแก่นั่นว่างจะแย่ หากไม่หาอะไรให้ทำบ้างก็คงเฉาตาย" เหยาลี่ตอบอย่างไม่ใส่ใจ

"จะไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือขอรับ" อิงเถายังคงกังวล สาเหตุที่อิงเถาร้องไห้เสียใจที่ลืมแยกเหรียญก็คือ ด้วยกลไกของโต๊ะเก็บเงินนั้นเมื่อดันลิ้นชักไม้เข้าไปจนสุด เหรียญทั้งหมดก็จะไหลลงไปตามทางที่แยกไว้เป็นช่องสำหรับเหรียญอีแปะและก้อนเงินตำลึง ทำให้ไม่สามารถดึงลิ้นชักออกมาเพื่อย้ายเหรียญได้อีก และเขาก็คุ้นเคยว่าท่านแม่เคยเล่าให้ฟังเรื่องที่ว่า ใต้โรงเตี๊ยมเป็นที่อยู่ของท่านผู้เฒ่าเฝ้าสมบัติที่จะคอยดูแลทรัพย์สมบัติให้ท่านแม่ และท่านผู้เฒ่าคนนี้ก็เป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ ที่เมื่อเห็นของไม่เข้าพวกกันแล้วจะต้องพุ่งเข้าไปจัดการ ทั้งยังไม่จัดการเปล่าๆ ต้องตรวจดูให้แน่ใจว่าทุกสิ่งนั้นอยู่ถูกที่แล้วจริงๆ เขาทำเหรียญปนกันเช่นนี้ ไม่เท่ากับว่าท่านผู้เฒ่าต้องนั่งไล่ดูเงินตำลึงทีละก้อน เหรียญอีแปะทีละเหรียญหรอกหรือ ทำแบบนั้นต้องน่าเบื่อมากแน่ๆ

"ไม่เป็นไรหรอก เมื่อก่อนข้าก็ทำบ่อยไป" เหยาลี่ยักไหล่อย่างไม่ใส่ใจ นางเดินออกไปต้อนรับลูกค้ากลุ่มแรกที่เข้าโรงเตี๊ยมมาตามการชักชวนของเจาจื่อ

"ลี่เอ๋อร์คนงาม เมื่อตอนบ่ายข้าได้ยินอิงเถาพูดเรื่องตาแก่อะไรนั่นเขาคือใครหรือ" เมื่อถึงเวลาปิดโรงเตี๊ยม อี้หยางก็มานั่งดื่มสุราข้างระเบียง เหยาลี่ที่เดินยกไหสุรามาด้วยตัวเอง เมื่อมาถึงโต๊ะก็ถูกอีกฝ่ายรั้งตัวชวนคุย

"ก็แค่เรื่องที่ข้าเคยเล่าเพื่อกล่อมให้เขานอนเท่านั้น" เหยาลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย นางนั่งลงตรงข้ามกับเขา

"เจ้านั่งลงแบบนี้ก็แสดงว่าจะเล่าให้ข้าฟังเช่นเดียวกันใช่หรือไม่" อี้หยางถามด้วยน้ำเสียงยั่วยวน แท้จริงแล้วอี้หยางก็เป็นหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง รอยยิ้ม

ของเขามีเสน่ห์ล้นเหลือ... เพียงแต่ว่ากลับใช้กับเหยาลี่ไม่ได้ผล

นางหมุนถ้วยสุราในมือสองสามครั้งก่อนเปิดปากเล่าเรื่อง "มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหกปีที่แล้ว"

ด้านข้างกำแพงเมืองมีธารน้ำตื้นๆ สายหนึ่งไหลเลียบไปตามกำแพง ชายแก่คนหนึ่งกำลังนั่งล้างหินอยู่ที่ริมน้ำ คนรอบข้างที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างก็ไม่มีใครสนใจเขา คนในเมืองและบริเวณข้างเคียงต่างก็รู้ดีว่าเขาเป็นเพียงตาเฒ่าเสียสติที่วันๆ เอาแต่นั่งล้างหินอยู่ที่ริมธารน้ำ วันหนึ่งมีหญิงสาวต่างถิ่นคนหนึ่งเดินทางไปทำธุระแถวนั้น นึกสงสัยในพฤติกรรมของชายแก่จึงเอ่ยถาม

"ท่านผู้เฒ่า ท่านกำลังทำอะไรอยู่" นางสะกิดที่หัวไหล่ของชายแก่

"อ๊ะ! เจ้าจับไหล่ข้า เมื่อครู่เจ้าจับไหล่ข้าใช่หรือไม่" ชายแก่ตระหนกตกใจ

"ไม่ใช่" นางพูดปดกลบเกลื่อน

"งั้นหรือ แต่ข้าว่าเจ้าต้องจับไหล่ข้าแน่ๆ เจ้าไม่ได้จับจริงหรือ" ชายแก่ทำท่าทางสงสัยในคำพูดของนาง

'เพียงแค่สะกิดตัวก็ตกใจเสียขนาดนี้ ใครมันจะไปยอมรับกันเล่า' หญิงสาวคิดในใจ *"ท่านกำลังทำอะไรอยู่"* นางถามอีกครั้ง

"ข้ารู้สึกว่าก้อนหินทั้งสองด้านมีสีไม่เท่ากัน จึงนำมาล้างน้ำเพื่อให้ทั้งสองด้านเหมือนกัน" คำตอบของชายแก่สร้างความงงงวยแก่นางเป็นอันมาก ก้อนหินก็คือก้อนหิน จะไปเปลี่ยนสีด้วยตัวเองได้อย่างไร

"แต่เท่าที่ข้าดูแล้ว ก้อนหินก้อนนี้ก็มีสีกลมกลืนกันแล้วนะ" นางตั้งข้อสังเกต

"งั้นหรือ" ชายแก่พลิกก้อนหินในมือดู

"ย่อมเป็นเช่นนั้น" นางยืนยันหนักแน่น

"เช่นนั้นข้าจะได้เอาไปคืนยายแก่เสียที" ชายแก่พูดด้วยท่าทีโล่งอก

"ยังมีท่านผู้เฒ่าอีกคนหรือ" นางถามต่อ คงไม่ใช่ว่าเป็นยายแก่ล้างหิน

อีกคนหรอกนะ

"นางลงหลุมไปนานแล้ว" น้ำเสียงของชายแก่ดูอาลัยอาวรณ์อยู่หลายส่วน

"อ้อ..." สงสัยจะเสียคนรักจนเสียสติ หญิงสาวคิดในใจ

"แม่นางน้อย เจ้ามาทำอะไรแถวนี้" ชายแก่ถามหญิงสาวที่ยืนมองตัวเองกลับ

"พอดีข้าจะเปิดโรงเตี๊ยมเลยจะมาหาใบชาดีๆ เสียหน่อย" นางตอบกลับพลางนึกในใจว่าหากฝ่ายตรงข้ามพอจะรู้จักใบชาดีๆ ก็คงดี แต่กับคนเสียสติเช่นนี้คงไม่โชคดีอย่างนั้น

"โรงเตี๊ยมหรือ ดีๆ ข้ามีของจะแนะนำอยู่เหมือนกัน" ชายแก่หัวเราะเสียงดัง

"จริงหรือ" หญิงสาวถามกลับด้วยความตื่นตะลึง ไม่นึกเลยว่าตาแก่เสียสตินี่จะรู้จักใบชาดีๆ ด้วย

"ตามข้ามา" ชายแก่กระดิกนิ้วเรียกให้นางเดินตามไป เพียงแต่ว่าเส้นทางที่เดินไปตรงข้ามกับทางเข้าเมืองโดยสิ้นเชิง

เดินไปสักพักก็ถึงกระท่อมไม้หลังเก่า ด้านหลังมีต้นท้อสูงใหญ่ออกดอกส่งกลิ่นหอมยั่วยวนอยู่ตลอดเวลา

"ไหนเล่าใบชาที่ท่านว่า" หญิงสาวขมวดคิ้ว คงไม่ใช่ว่าตาแก่นี่หลอกนางให้เดินเล่นหรอกนะ ถ้าใช่นางจะปาก้อนหินสองสีนั้นให้หายไปในหุบเหวเสียเลย

"ข้าไม่ได้หมายถึงใบชา ข้าหมายถึงดอกท้อนี่ต่างหาก" ชายแก่ทำเสียงจิ๊กจั๊ก พูดด้วยน้ำเสียงราวกับว่านางไม่รู้อะไรเลย

"แล้วอย่างไร" หญิงสาวถามต่อ นางไม่ได้คิดจะทำชาดอกท้อเสียหน่อย

"โรงเตี๊ยมก็ต้องมีสุราสิ สุราดอกท้อที่ทำจากต้นท้อหลังบ้านข้ารสชาติดีที่สุดในละแวกนี้แล้ว" ชายแก่ตอบพลางเลียริมฝีปาก

หญิงสาวได้แต่ยืนนิ่งงัน สงสัยตาแก่นี่จะดื่มมากจนสุราไปทำลายสมอง

เสียแล้ว

"ช่างเถอะๆ พูดไปเจ้าก็คงไม่เชื่อ รออยู่ที่นี่ก่อนก็แล้วกัน" ว่าแล้วชายแก่ก็เดินโขยกเขยกเข้าไปในกระท่อมหลังเก่า ก่อนที่จะยกไหดองอะไรบางอย่างออกมาพร้อมชามเก่าๆ ขอบบิ่นอีกสองใบ

"นี่คือ..." นางถาม

"สุราดอกท้อที่ข้าทำเอง" ชายแก่ตอบ เขายื่นชามให้นางก่อนเปิดไหและเทสุราใสแจ๋วออกมาใส่ชามที่นางถืออยู่

ตาแก่สมควรตาย ชามนี้ล้างหรือยังก็ไม่รู้ แล้วสุรานี่หมักอย่างไรก็ไม่รู้ นางไม่ควรจะเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง นางควรจะปฏิเสธ หญิงสาวบอกตัวเอง... เพียงแต่ว่ากลิ่นของสุราในชามช่างยั่วน้ำลายเสียเหลือเกิน หญิงสาวกลืนน้ำลายอึกใหญ่ก่อนตัดสินใจ 'เป็นไงเป็นกัน อย่างไรก็คงแค่ถ่ายท้องเล็กน้อย' หญิงสาวยกชามจดปากก่อนจะดื่มสุราดอกท้อลงไปทันที

ทันทีที่สุราดอกท้อผ่านลำคอ รสร้อนแรงก็แผดเผาไปทั่ว เมื่อผ่านความทรมานไปครู่ใหญ่ก็ปรากฏกลิ่นหอมของดอกท้อลอยขึ้นจมูกและฟุ้งไปทั่วช่องปาก ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างด้วยความตกตะลึง

"เอ้าว่าไง รู้สึกอย่างไรก็พูดออกมา" ชายแก่ถามนางด้วยน้ำเสียงแฝงความท้าทาย

"สุราดี" นางตอบ *"ดีมาก"* นางเสริม *"ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว"* นางกล่าวต่อพลางมองตรงไปที่ต้นท้อสูงใหญ่

"ใช่หรือไม่เล่า สุรานี้ยืดอายุข้าไปเป็นสิบๆ ปีเชียวนะ" คำโอ้อวดของชายแก่ไม่เข้าหูนางสักนิด

"นี่ไม่ใช่ต้นท้อธรรมดา" สิ่งที่หญิงสาวตกตะลึงไม่ใช่เพียงรสชาติของสุรา แต่รวมถึงต้นท้อสูงใหญ่ที่อยู่ด้านหลังกระท่อมไม้อีกด้วย

"หือ? เจ้าว่าอะไรนะ" ชายแก่ที่กระหยิ่มยิ้มย่องในรสชาติของสุราตัวเองอยู่นั้นไม่ได้สนใจฟังที่นางพูดแม้แต่น้อย

"ท่านไปได้ต้นท้อนี้มาจากที่ใด แล้วผลท้อของมันเล่า" นางหันมาถาม

ชายแก่

"ข้าเอาดอกมันมาทำสุราทุกปี จะไปมีผลของมันได้อย่างไร" ชายแก่ยักไหล่ราวกับว่าสิ่งที่หญิงสาวพูดอยู่เป็นเรื่องเหลวไหล

"ท่านไปได้ต้นท้อนี้มาจากที่ใด" นางถามซ้ำอีกครั้ง

"ถ้าจำไม่ผิด เมื่อหลายสิบปีก่อนยายแก่ไปเก็บผลท้อเน่าๆ ได้มาจากบนเขาละมั้ง" ชายแก่ครุ่นคิด เหมือนเมื่อครั้งนั้นเขากับนางทะเลาะกันเรื่องจะปลูกผลท้อเน่าแทบเป็นแทบตาย สุดท้ายเขาก็ต้องเป็นคนยอมนางจนได้

"เขาลูกใด" หญิงสาวถาม

"ลูกโน้น" เขาทำเสียงยานชี้ไปที่ภูเขาลูกถัดไป *"นั่นเจ้าจะไปไหนกัน"* ชายแก่ถามเมื่อเห็นหญิงสาวยัดชามสุราคืนใส่มือก่อนเดินไปข้างหน้าโดยไม่สนใจตนเองอีก จึงรีบฉุดแขนนางไว้ *"เจ้าไม่สนใจสุราข้าแล้วหรือ"*

"สนใจ แต่เดี๋ยวข้ามา" นางตอบและพยายามแกะมือชายแก่ออก นางอยากจะไปให้เห็นกับตาว่าต้นท้อที่เป็นต้นทางของท้อต้นนี้เป็นอย่างไร และยังอยู่ดีหรือไม่ รวมถึงผลของมันด้วย

"ถ้าสนเจ้าก็ต้องจ่ายให้ข้าก่อนสิ เป็นการจองไง ไม่งั้นข้าจะเอาไปขายโรงเตี๊ยมในเมืองให้หมดเลย" ชายแก่เสียสติจู่ๆ ก็พูดจาเป็นเหตุเป็นผลขึ้นมาทันที หญิงสาวจำใจต้องหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับเขา

"เท่าไร" นางถาม

"หือ? ไหละห้าสิบอีแปะ ข้ามีเจ็ดไห" ชายแก่ชูนิ้วประกอบ

"สามตำลึงห้าสิบอีแปะสินะ" หญิงสาวหยิบถุงเงินออกมาด้วยความเร่งรีบจนทำให้ถุงเงินหลุดมือหล่นกระแทกพื้น ทั้งเหรียญอีแปะและก้อนเงินตำลึงต่างก็กระเด็นออกมาอยู่นอกถุง "อ๊ะ แย่จริง" หญิงสาวขมวดคิ้วก่อนก้มลงเก็บเงินใส่ถุง

"เดี๋ยวๆๆ เจ้าทำอะไรของเจ้า!" ชายแก่อุทานเสียงดังด้วยความตกใจ *"ทำไมเจ้าเก็บเงินรวมกับแบบนั้นเล่า"* คำพูดของเขาสร้างความงงงวยแก่นางใครๆ ก็เก็บเงินแบบนี้กันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

"มีปัญหาอันใดหรือ" นางถามชายแก่ด้วยความสงสัย

"มันใช้ยาก" เขาตอบเสียงยานพลางโคลงศีรษะ

ประสาท... หญิงสาวสุดจะหาคำมาอธิบายวิธีการคิดของคนตรงหน้า *"ข้าก็เก็บเงินแบบนี้มาตลอด จะกับตัวหรือที่โรงเตี๊ยมก็ทำแบบนี้ทั้งนั้น"* นางกล่าว คำพูดของนางสร้างความตื่นตระหนกให้อีกฝ่ายเป็นอันมาก

"ว่ายังไงนะ! ไม่ได้การแล้ว ไม่ได้การ การทำสิ่งยุ่งเหยิงจะทำให้ชีวิตยุ่งเหยิงนะ" ชายแก่ตะโกนเสียงดัง เสียงของเขาสะท้อนไปทั้งหุบเขา

'การทำสิ่งเสียสติก็ทำให้ชีวิตเจ้าเสียสติเหมือนกันนั่นแหละ' นางเองก็อยากจะตะโกนออกมาเช่นกัน *"อย่างนั้นท่านจะให้ข้าทำอย่างไร"* นางถามเขา

"ข้า...ข้า...ข้าจะไปแยกเหรียญให้เจ้าเอง" ชายแก่คิดอยู่พักหนึ่งก่อนพูดออกมาด้วยความมั่นใจ

"ว่าอย่างไรนะ แต่ข้าไม่มีเงินจ้างท่านหรอกนะ" หญิงสาวกล่าว 'เสียสติ... ตาแก่คนนี้เสียสติไปแล้ว' นางเพิ่งจะเปิดโรงเตี๊ยม คงจะรับเอาชายแก่เสียสติมาทำงานด้วยไม่ไหวหรอก

"ไม่ต้องจ่ายๆ ข้าแค่ชอบสุราดอกท้อเท่านั้น เจ้าให้ข้าดื่มสุราดอกท้อก็พอ" ชายแก่พูดประจบเอาใจนาง

"ท่านก็มีสุราดอกท้อแล้วนี่" นางขมวดคิ้ว เริ่มคิดตามไม่ทัน

"ไม่มีแล้ว ก็ข้าขายให้เจ้าหมดแล้วไง" ชายแก่ไขความกระจ่างให้นาง

"อ้อ" นางเข้าใจโดยพลัน ตาแก่คนนี้เสียสติไปแล้วจริงๆ ด้วย *"ได้เดี๋ยวข้าจะกลับมาพาท่านกลับไปโรงเตี๊ยมที่ข้าเป็นเจ้าของด้วยก็แล้วกัน"* เอาเถอะ อย่างน้อยการสงเคราะห์คนเสียสติก็เป็นการทำบุญ อีกอย่าง... ด้วยความลับของท้อต้นนี้ แม้นางต้องจ่ายเป็นพันตำลึงทองนางก็ยังยินดี

"ได้ๆ นายหญิง งั้นข้าจะรอท่านที่นี่นะ" ชายแก่พูดด้วยสีหน้านอบน้อมยอมรับนางเป็นเจ้านายเต็มตัว

"ได้" หญิงสาวพยักหน้า นางเริ่มเดินไปทางภูเขาเป้าหมายในคราแรก

"นายหญิง ข้าดื่มสุราดอกท้อได้หรือไม่" ชายแก่ถามด้วยความคาดหวัง

"ได้" นางตอบโดยไม่สนใจเขาอีก จะทำอะไรก็ทำเถอะ

"แล้วที่นี้ขากลับ ข้าก็พาเขากลับโรงเตี๊ยมมาด้วย แล้วให้ห้องใต้ดินด้านล่างซึ่งใช้เป็นที่เก็บเงินให้เขาอยู่แทนกระท่อมเดิม" เหยาลี่สรุป

"เจ้าเล่าขาดไปนี่" อี้หยางส่งสายตาหวานเยิ้มให้นาง ขาดไปเยอะเลยทีเดียว ไหนจะต้นท้อ ไหนจะผลท้อ ไหนจะดอกท้ออีก แล้วสุราที่เขาดื่มเป็นประจำนี่ก็ไม่ใช่สุราดอกท้อเสียหน่อย

"เรื่องนั้นเอาไว้ฟังคราวหน้าก็แล้วกัน ข้าจะไปนอนแล้ว" สาเหตุที่นางหยุดเล่าก็เพราะถึงเวลานอนของนางแล้วนั่นเอง พูดจบเหยาลี่ก็ลุกขึ้นแล้วเดินลงไปด้านล่างเพื่อเข้าห้องนอนตัวเองที่อยู่ส่วนหลังของโรงเตี๊ยม ปล่อยให้อี้หยางดื่มสุราชมจันทร์ต่อตามปกติ

"นายหญิง ยุ่งเหยิง ชีวิตของท่านยุ่งเหยิงไปหมดแล้ว" เสียงโวยวายของตาแก่ดังมาจากด้านหลังโรงเตี๊ยม เมื่ออิงเถาได้ยินเสียงชายแก่เขาก็รีบหลบด้านหลังคนที่อยู่ใกล้สุดทันที ในที่นี้ก็คือคุณชายหลงอี้หยาง เขารีบหลบทั้งๆ ที่ยังไม่ได้วางไหสุราที่อีกฝ่ายสั่งลงบนโต๊ะเลยด้วยซ้ำ ฝ่ายชายชราไม่เห็นเหยาลี่ก็เงียบเสียงลงและเดินไปนั่งบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่ตัวหนึ่ง

"คุณชายอี้หยาง ข้าจะทำอย่างไรดีขอรับ เวลานี้ท่านแม่ก็ออกไปข้างนอกด้วยขอรับ" เด็กชายพูดเสียงเบา ดูหวาดกลัวเป็นอันมาก

"เมื่อวานลี่เอ๋อร์ก็บอกเจ้าแล้วนี่ว่าไม่ต้องกังวลใจไป" อี้หยางพูดอย่างไร้กังวล เขาเอี้ยวตัวไปดึงไหสุราออกจากมืออิงเถาแล้วก็ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อเพื่อหยิบชามสุรา เมื่อของพร้อม เขาก็เริ่มแกะผนึกไหสุราก่อนรินใส่ชามตัวเองอย่างระมัดระวัง

"อา..." เมื่ออี้หยางดื่มสุราอึกแรกเขาก็ส่งเสียงดังแสดงความชื่นใจออกมา จนตาแก่ที่นั่งอยู่โต๊ะตรงข้ามหันมามอง

"คุณชายขอถามหน่อยเถอะ นี่คือสุราอะไร" ชายแก่สูดจมูกแล้วก็

เอ่ยถาม

“สุรามังกรเหมันต์ อิงเถา เจ้าไปเอาชามออกมาอีกใบซิ” อี้หยางสั่งเด็กชายที่ไม่กล้าสบตากับชายแก่ ถึงขั้นที่ต้องดันตัวอิงเถาให้ก้าวเดินออกไป

“ได้...ได้ขอรับคุณชายอี้หยาง” อิงเถาพูดตะกุกตะกัก ท่านผู้เฒ่าจะรู้หรือไม่นะว่าเขาเป็นคนทำก้อนเงินกับเหรียญปนกัน เขากังวลใจมากทีเดียว

เมื่อชามสุราใบที่สองมาถึง บรรยากาศน่ากังวลก็หายไป พอสุราเข้าปากจากตาแก่น่ากลัวก็กลายเป็นตาแก่เสียสติไปแล้วจริงๆ

“เจ้าหนุ่ม เจ้ารู้หรือไม่ นายหญิงน่ะเมื่อก่อนเคยติดเงินค่าสุราดอกท้อของข้าด้วย” ชายแก่เริ่มเอ่ยปากเล่าเรื่องเมื่อครั้งก่อน “ครั้งนั้นข้าขายสุราดอกท้อให้นางได้เงินทั้งหมดสามตำลึงห้าสิบอีแปะ แต่นางไม่ได้จ่าย กลับหายตัวไปเสียเฉยๆ พอนางกลับมาก็บอกว่าจะพาข้ากลับมาด้วย ตอนแรกข้าก็ไม่ได้อยากจะมาหรอก แต่นางกลับพูดว่าข้าดื่มสุราของนางไปหมดแล้ว จะไม่มาด้วยไม่ได้ ข้าก็เลยต้องจำใจมา ข้าไม่น่าไปดื่มสุราของนางเลยจริงๆ” ชายแก่ยิ่งพูดก็ยิ่งสับสน เริ่มเรื่องเป็นเรื่องหนึ่งและจบเรื่องก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เขากุมศีรษะร้องโอดโอยราวกับว่าตัวเองทำผิดพลาดในชีวิตครั้งใหญ่ อี้หยางฟังไปก็ยิ้มไป เขานึกขำความเสียสติของตาแก่คนนี้ แรกๆ อิงเถาก็ตั้งใจฟังหลังๆ เขาก็ล้วงลูกหินออกมากลิ้งเล่นแทน

“นั่นๆๆ เจ้าหนู นั่นคืออะไร” ชายแก่ได้ยินเสียงลูกหินกระทบกันดังป๊อก ก็ชี้ไปที่ลูกหินของอิงเถาและถามเด็กชาย

“ลูกๆๆ...ลูกหินขอรับ” อิงเถาตกใจจนพูดติดอ่างตาม

“ขอๆๆ...ขอข้าดูใกล้ๆ หน่อย” ชายแก่แบมือผอมๆ ของตัวเองไปข้างหน้า

“ขอๆๆ...ขอรับ” อิงเถารับคำพลางส่งลูกหินในมือให้ตาแก่ไปโดยดี โอย... เขากลัวไปหมดแล้ว

อี้หยางหัวเราะในลำคอด้วยความขบขัน

“อือ... เจ้าว่ามันกลมใช่หรือไม่” ชายแก่ขมวดคิ้วพลางยกขึ้นส่อง

“กลมขอรับท่านผู้เฒ่า” อิงเถาตอบด้วยใบหน้าตื่นเต้นอยู่ประมาณหนึ่ง ลูกหินมันก็ต้องกลมอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

“ข้าขอได้หรือไม่” ชายแก่พูดขึ้นมาง่ายๆ พลางยกลูกหินขึ้นส่อง ลูกหินนี้แท้จริงแล้วทำมาจากหยกขาวมันแพะล้ำค่า เมื่อส่องกับแสงแล้วก็จะเห็นเป็นประกายสีขาวนวล

“ถ้ายกให้แล้วจะ...จะไม่ว่าท่านแม่ได้หรือไม่ขอรับ” อิงเถากลืนน้ำลายก่อนยื่นข้อเสนอขึ้นมาแลกเปลี่ยน อี้หยางเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ‘ไม่ใช่ว่าอิงเถาเป็นเด็กที่มีจิตใจใสซื่อหรอกหรือ นับว่าเหยาลี่สอนลูกชายของเรา เอ๊ย ของนาง ไม่สิ... แค่เสี่ยวเอ้อร์เท่านั้น ได้ดีเลยทีเดียวนะเนี่ย’

“แม่เจ้าเป็นใคร” ชายแก่ยังคงส่องดูลูกหินด้วยความพิศวง

“ท่านแม่ก็...ก็คือนายหญิงขอรับ” อิงเถาตอบ

“นางมีลูกตัวเท่านี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน!” เมื่อได้ยินอีกฝ่ายตอบ ชายแก่ก็เลิกสนใจลูกหินในมือพลางหันมาพิจารณาอิงเถาแทน ชายแก่มองอิงเถาไล่จากศีรษะจดเท้า ไล่จากเท้าขึ้นมาบนศีรษะ

“คือว่า...คือว่า...” อิงเถาพยายามจะอธิบายว่าเขาเรียกนางว่าท่านแม่เฉยๆ ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด แต่ก็พูดตามอีกฝ่ายไม่ทัน

“งั้นเจ้าก็เป็นบิดาเขาสิ” ชายแก่หันมามองทางอี้หยางบ้าง

“ใช่แล้วๆ ฮ่าๆๆ” อี้หยางยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน เขาหัวเราะเสียงดัง อิงเถาที่เห็นอีกฝ่ายตามน้ำ เด็กชายจึงเลือกที่จะเงียบตามน้ำบ้าง

ขณะเดียวกันนั้นเอง อิงเหยาลี่ก็กลับมาถึงโรงเตี๊ยมพอดี “อู้กุ้ย มาทำอะไรที่นี่” เหยาลี่ถามอีกฝ่ายด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“นายหญิง ท่านมีสามีกับบุตรชายแล้วทำไมไม่บอกข้าสักคำ สุรามงคลสักจอกก็ไม่ยอมเรียกข้ามาดื่ม” ชายแก่อู้กุ้ยเมื่อเห็นหน้านางก็รีบโวยวายทันที

"สามีอะไร บุตรชายอะไร" เหยาลี่ขมวดคิ้ว 'ตาแก่นี่เกิดสติแตกอะไรขึ้นมาอีกเล่า'

"ก็สามีเจ้าที่นั่งดื่มสุราอยู่นี่ แล้วก็บุตรชายที่นั่งเล่นลูกหินอยู่นี่อย่างไรเล่า เอ้อ... เจ้าหนูเอานี่ไป" เมื่อพูดถึงลูกหินแล้วอู้กุ้ยก็ยื่นลูกหินคืนอิงเถาไปก่อนที่จะพูดประโยคที่ทำให้ทั้งอิงเถาและอี้หยางมั่นใจในความเสียสติของชายแก่มากขึ้น

"ข้าจะไม่ว่าท่านแม่ของเจ้าอีก เจ้ารับสิ่งนี้ไปแทนคำขอโทษของข้าเถอะนะเจ้าหนู" อู้กุ้ยพูดอย่างนอบน้อมด้วยความรู้สึกผิด "ว่าแต่ข้าขอสุรามังกรอะไรนั่นได้หรือไม่ ข้าไม่เคยดื่มอะไรแบบนี้มาก่อนเลย เป็นยอดสุราโดยแท้" ชายแก่ชี้ไปที่ไหสุราตรงหน้าอี้หยาง

"ได้ๆ" ชายหนุ่มยื่นไหสุราให้อู้กุ้ยด้วยความขบขัน ตาแก่ขี้เหล้าเสียสติเอ๊ย

"ดีๆ งั้นข้าไปก่อนแล้ว เออ... นายหญิง หน้าท่านเปื้อนอะไรอยู่ อย่าลืมเช็ดออกนะ" อู้กุ้ยชี้หน้าตัวเองตรงจุดที่เหยาลี่มีรอยปานแดงอยู่ ก่อนจะยกไหสุราถือเดินกลับไปทางด้านหลัง เมื่อเสียงของเขาหายไป ทุกอย่างก็กลับสู่ความเงียบสงบ

"ลี่เอ๋อร์คนงาม ข้าเสียสุราให้ตาแก่เสียสติของเจ้าไปแล้ว" อี้หยางทำน้ำเสียงเว้าวอนเจือความขบขัน

"เขาจะเอาไปทำไมในเมื่อเขาก็ดื่มสุรานี่อยู่ทุกวัน" เหยาลี่ส่ายหน้าระหว่างที่นางไม่อยู่โรงเตี๊ยมเกิดอะไรขึ้นกัน

"ไม่ใช่สุราดอกท้อหรอกหรือ" อี้หยางถามกลับ

"สุราท้อสวรรค์ปีหนึ่งมีจำกัด ข้ามีให้เขาแค่ปีละไม่กี่ไหเท่านั้น" เหยาลี่ตอบ ตาแก่นี่กับอี้หยาง นางตัดสินใจไม่ถูกเลยว่าใครที่ผลาญสุราของนางได้มากกว่ากัน

"อิงเถา เจ้าไปเอาสุรามาให้ข้าอีกไหเถอะ" อี้หยางพยักหน้าสั่งสุราจากเด็กชาย

“ได้ขอรับคุณชายอี้หยาง” อิงเถารับคำแกนๆ เขายังรู้สึกงงงวยกับเหตุการณ์ตรงหน้าไม่หาย ตกลงว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไรกันแน่นะ

“รับคำแล้วก็รีบไปสิเจ้าหนู” อี้หยางดีดนิ้วเรียกสติเด็กชายแล้วเอ่ยเสียงอู้กุ้ย

“ขอรับๆ” อิงเถารับคำก่อนเก็บลูกหินใส่กระเป๋ากางเกง เขารีบวิ่งไปที่ห้องเก็บสุราด้านหลังก่อนยกสุราหนึ่งไหออกมาให้อี้หยางในทันที

“ลี่เอ๋อร์คนงาม” อี้หยางเรียกหญิงสาว

“อะไร” เหยาลี่ถามกลับโดยไม่มอง

“ทำไมตาแก่นั้นทักเจ้าว่า ‘หน้าเจ้าเปื้อนอะไรอยู่’ กันล่ะ” ชายหนุ่มถามด้วยวาจายั่วเย้า

“ก็ข้ามีปานนี้อยู่ที่ใบหน้าอย่างไรล่ะ” นางตอบกลับน้ำเสียงแฝงความฉุนเฉียวเล็กน้อย ถึงแม้นางจะทำเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ก็ไม่ได้ชอบให้คนมาทักเรื่องปานแดงนี้หรอกนะ

“ก่อนหรือหลังที่เจ้าจะรู้จักตาแก่นั่นกันล่ะ” อี้หยางถามกลับ

“หลัง” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หันมาสบตากับคนถามชั่วขณะหนึ่ง “แต่ก็ไม่นานนัก” นางมองออกไปหน้าโรงเตี๊ยม วันนี้ก็ยังคงเงียบเหงาเหมือนเคย เห็นทีคงต้องให้เจาจื่อออกไปเรียกลูกค้าเสียแล้ว

“ไว้ว่างๆ เจ้าค่อยเล่าให้ข้าฟังก็ได้” อี้หยางพูดอย่างไม่ใส่ใจ เขาแกะผนึกไหสุรา ยกเทลงชามแล้วกระดกดื่มจนหมดชามตามปกติ

“ข้าก็อยากฟังเหมือนกันขอรับท่านแม่” อิงเถายืนส่งสายตาเป็นประกายมาที่เหยาลี่ เขาชอบฟังเรื่องที่ท่านแม่เล่าที่สุดเลย

“เอาไว้ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังคืนนี้ก็แล้วกัน” นางตอบเด็กชายกลับอย่างอดไม่ได้ ชักจะทนสายตาเว้าวอนของเขาได้ยากขึ้นทุกที

“ท่านแม่ ข้ารักท่านแม่ที่สุดเลยขอรับ” อิงเถาเข้ามากอดขาเหยาลี่ เขาซุกไซ้ใบหน้ากับช่วงขาของหญิงสาว

อี้หยางได้แต่มองตาละห้อย เขาก็อยากจะลูบคลำใต้ร่มผ้าของนางบ้าง

เหมือนกัน... อี้หยางยกชามสุราขึ้นดื่มอย่างเป็นธรรมชาติ ใบหน้ามีรอยยิ้มประดับอยู่ เขาเก็บซ่อนความคิดของตัวเองไว้อย่างมิดชิด

"ข้าจะไปปลุกเจาจื่อ" เหยาลี่ลูบศีรษะเด็กชายด้วยความเอ็นดู

"ทำงานๆ" อิงเถาร้องออกมาด้วยความร่าเริง เขาผูกถาดไม้กลมไว้ที่เอวข้างเดียวกับที่เหยาลี่ผูก เขาพร้อมที่จะทำงานแล้ว เขาชอบทำงานที่สุดเลย

ตัวอย่าง

ห่างจากเมืองหลวงไปราวหนึ่งร้อยลี้ มีโรงเตี๊ยมตั้งอยู่ บางครั้งมี บางครั้งไม่มี ไม่ชัดแจ้ง

อิงเหยาลี่ เจ้าของโรงเตี๊ยมสาวผู้งดงามเพียงครึ่ง...หน้าซีกซ้ายงดงามดั่งเทพธิดา หน้าซีกขวาอัปลักษณ์จนน่าขนลุก ทว่ากลับมีแรงดึงดูดให้เหล่าเทพเจ้าเข้าหา โรงเตี๊ยมของนางจึงคล้ายเป็นที่ชุมนุมของบุคคลผู้ไม่ธรรมดา

แขกหนึ่งเดียวที่อยากพักถาวรคงหนีไม่พ้น หลงอี้หยาง คุณชายขี้เมาที่มักเกี้ยวพานางแทบทุกเวลา ทว่าเขาก็ถูกนางขับไล่ไสส่งทุกเวลาเช่นกัน เขาจึงเลือกเข้าหานางผ่าน อิงเถา เซียนลูกท้อสวรรค์ตัวน้อยที่นางรักดั่งดวงใจ สะพานเชื่อมรักชั้นดีที่ชายหนุ่มจับยึดไว้ไม่ยอมปล่อย

และด้วยความเจ้าเล่ห์แต่จริงใจของเขา ก็ได้ค่อยๆ ทลายภูเขาหินในใจนางลงทีละน้อย

แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อคนรักเก่าของนางกลับมา คุณชายขี้เมาก็ต้องระเห็จออกไป

บทพิสูจน์หัวใจระหว่างทั้งสองจึงเริ่มขึ้น ใครกันแน่ที่ต้องร่ำร้องเรียกหาอีกฝ่าย...

ตัวอย่าง

ทดลองอ่าน
24 สาระ สนุก สุขใจ สถาพรบุ๊คส์
www.sataporn books.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์
หมวดนวนิยายจีน
ISBN 978-616-00-3460-4
9 786160 034604
ราคา 380 บาท
มีจำหน่ายในรูปแบบ e-Book